

Lửa Nở Thành Hoa

Contents

Lửa Nở Thành Hoa	1
1. Chương 1: Hôn Lễ Của Công Chúa	1
2. Chương 2: Hồ Bổng	3
3. Chương 3: Tiệc Rượu	6
4. Chương 4: Ván Cờ	8
5. Chương 5: Thổ Lộ	11
6. Chương 6: Lửa Yêu	14
7. Chương 7: Mỗi Người Một Ngã	18
8. Chương 8: Lửa Và Hoa	20
9. Chương 9: Bình Yên	22

Lửa Nở Thành Hoa

Giới thiệu

Đây là câu chuyện được Bí lấy cảm hứng từ lịch sử thời kì đầu vương quốc Lâm Ấp, một vương quốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-no-thanh-hoa>

1. Chương 1: Hôn Lễ Của Công Chúa

Mấy hôm nay, cứ đêm đến trời lại mưa không ngớt.

Mây đen vần vũ, gió lạnh từng cơn thổi thốc vào tấm rèm châu, tạo thành những tiếng đing đing đang đang thánh thót. Ánh nến lơ mờ xuyên qua lớp màn sa mỏng, phủ một tầng cam nhạt lên dung nhan kiều mị đang ung dung chống tay nằm trên đệm, phục sức tân hôn vẫn còn chưa tháo xuống. Nụ cười như có như không trên môi nàng dường như chẳng vì cái lạnh bên ngoài mà kém tươi, cũng chẳng vì sắc vàng hoa lệ tràn ngập căn phòng mà thêm phần rạng rỡ.

“Công chúa...” Giọng nam trầm ấm thoang thoảng hơi men ngân ngừ vang lên nơi bậc cửa.

“Đêm mưa giá lạnh, phò mã còn đứng ở đây làm gì?” Nàng nhẹ nhàng vén màn, khẽ mỉm cười, dùng một thanh âm dịu dàng đáp lại.

“Bọn cung nhân đâu cả rồi, sao lại để công chúa một mình thế này?” Gã thanh niên kia vừa nhìn thấy nàng đã thần hồn điên đảo, nhưng vẫn cố giữ lễ, từng hành động cử chỉ đều từ tốn. “Lại còn không đóng cửa, lỡ như công chúa bị nhiễm lạnh thì sao?”

“Là ta lệnh cho họ lui ra, không muốn họ làm phiền ta và phò mã.” Nàng chậm rãi đặt chân xuống thảm, uyển chuyển bước đến bên bàn, tay nâng chén bạc. “Ta đợi phò mã đã lâu, còn tưởng phò mã mãi vui yến tiệc đã quên mất ta rồi.”

“Thần sao dám.” Gã vội vàng bước đến cạnh nàng, ân cần rót rượu. Nàng nhấp một ngụm nhỏ, ngẩng đầu nhìn gã với sóng mắt mơ màng khiến gã cảm thấy cả người mình như đang bị một ngọn lửa hừng hực thiêu cháy tâm can.

Ngoài trời mưa đổ rào rào. Sấm chớp liên hồi, gió lạnh càng thêm lạnh.

“Phò mã hôm nay trông khác với hội hoa đêm ấy quá.”

“Khác thế nào?”

“Trông hay hơn đêm ấy.” Nàng nhoẻn miệng cười, đứng dậy tiến về phía bàn trang điểm định tháo vòng hoa trên tóc, nhưng chỉ được mấy bước đã loạn choạng vì say.

“Công chúa cẩn thận.” Gã nhanh tay đỡ lấy nàng, tiện thể tận hưởng một chút hương sen dịu dịu toả ra từ thân thể ấy. “Để thần giúp công chúa tháo nữ trang.”

Nàng gật đầu, ngồi xuống ghế. Gã đứng phía sau nàng, cẩn thận rút từng bông hoa bằng vàng đặt vào khay.

“Tay phò mã khéo quá, chắc là đã nâng niu chăm sóc không ít hoa đẹp rồi.” Nàng nói.

“Sau khi gặp công chúa, đối với thần tất cả những người còn lại chỉ là cỏ dại.”

“Vậy sao?” Nàng đứng dậy, xoay người lại, từ từ trút bỏ lớp áo ngoài. Khuôn ngực căng tròn trắng nõn đẹp như tạc hiện ra dưới ánh nến, khiến người đối diện dường như nín thở.

“Công chúa...”

Công chúa Xa Mị nổi tiếng đoan trang lễ nghĩa, sao có thể tự dưng có những hành động phóng túng thế này? Nàng hẳn là say rồi, hẳn là say rồi. – Gã tự nhủ. Cũng không sao, xinh đẹp như vậy, dù rụt rè hay táo bạo cũng đều có cái hay riêng.

“Phò mã còn đứng đó làm gì?” Nàng nói xong, ngay cả váy cũng đã quăng xuống sàn.

Gã gật đầu đón lấy cái nhìn đầy ẩn ý của nàng, chẳng mấy chốc trên người chỉ còn lại một chiếc khố tơ tằm thượng hạng.

Nàng vuốt mái tóc huyền, rồi từ chiếc hộp nhỏ trên bàn lấy ra một chiếc lọ gốm nhỏ màu nâu đỏ. Sau đó bước lại phía giường, rút tấm vải trắng đặt dưới chân ra, nghiêng chiếc lọ đổ xuống đó mấy giọt đỏ tươi.

“Công chúa, cô...” Gã lặng người.

“Phò mã không phải ngốc đến độ không hiểu ta đang làm gì chứ?”

“Cô...”

“Không còn trinh.” Nàng cười nhạt tiếp lời hắn. “Có ba chữ cũng nói không xong, người làm ta hơi thất vọng rồi đây, phò mã của ta.” Nàng ném mảnh vải cho hắn, rồi cất chiếc lọ vào chỗ cũ, thản nhiên: “Sáng mai mang bằng chứng trinh tiết này dâng lên mẹ và các nữ quyền của người. Mẫu hậu ta thì không cần đâu, vì lọ thuốc vừa rồi là bà và phụ vương chuẩn bị cho ta.”

Nói rồi, nàng vứt lớp áo cuối cùng xuống sàn, kéo chăn lên ngủ.

“Cô tỉnh dậy cho ta, chuyện này không nói rõ ràng không được.” Gã hung hăng kéo chăn nàng xuống.

“Sao? Vừa biết ta mất trinh đã hết thương hoa tiếc ngọc?” Nàng hất tay gã ra. “Cha ta là quốc vương của La Sa, mẹ ta là hoàng hậu, anh trai ta là thái tử, tất cả họ đều sủng ái ta, người có thể làm gì ta? Theo ta biết thì địa vị của người trong số những người con của Đại tướng quân cũng không ấy. Tốt nhất là người nên an phận một chút, từ từ dựa vào ta mà thăng quan tiến chức, không nên vì một chút sĩ diện đàn ông mà hư việc, hiểu chưa, phò mã của ta?”

“Ngang ngược vô lý.”

“Ngang ngược vô lý, nhưng người sẽ nghe theo.” Nàng ném xuống giường một chiếc áo khoác trắng muốt bằng lông ngỗng. “Sàn nhà rất lạnh, phò mã đắp vào đi. Nếu phò mã bị cảm lạnh ta sẽ đau xót lắm.”

“Không cần, công chúa cứ giữ lại mà đắp lên tấm thân ngọc ngà cao quý của mình đi. Nếu công chúa bị cảm lạnh quốc vương, hoàng hậu và thái tử sẽ đau xót lắm, thần không gánh nổi.” Gã hậm hực ném trả chiếc áo khoác cho nàng, rồi nằm xuống sàn, nhắm nghiền mắt lại.

Đêm dài lặng lẽ trôi.

Sáng hôm sau, nàng dậy sớm gọi gã lên giường nằm trước khi bọn kẻ hầu người hạ bước vào. Thay y phục, chải chuốt xong, cả hai lên xe ngựa vào cung, làm lễ với Thái hậu, Quốc vương, và Hoàng hậu.

Trước mặt mọi người, họ ra vẻ một đôi vợ chồng son thắm thiết. Chàng đỡ tay nàng, nàng e lệ nhìn chàng, dịu dàng nhau vượt qua mười hai nghi thức sau hôn lễ nhiều khê phức tạp của hoàng tộc La Sa. Làm lễ xong, nàng nhún gã về nhà trước, còn mình thì đến cung thái hậu tâm sự chút việc riêng.

“Nhìn hai con hoà thuận yêu thương nhau, ta rất vui mừng.” Thái hậu vừa dứt một nắm lá non cho con hươu sao nhỏ trong chuồng vừa từ tốn nói.

“Tất cả là nhờ ơn thái hậu.” Nàng lễ phép cúi đầu. “Nếu ngày ấy thái hậu không nói giúp cho con trước mặt phụ vương, có lẽ con đã không thể nên duyên chồng vợ với chàng.”

“Trước nay con chưa bao giờ vì việc gì mà khóc lóc van xin ta khẩn thiết đến vậy, bà lão này sao có thể làm ơn chứ.” Thái hậu hiền từ đáp. “Tuy thân phận Chiêu Cát không hiển hách được như hoàng tử của Nam Giao cầu hôn con năm ngoái, nhưng mối hôn nhân này là do con chọn, con nên trân trọng, không nên cứ mãi nhung nhớ người xưa.”

“Dạ, thái hậu.”

Nàng vén tóc, tựa người vào gốc mai, thong thả nhìn mây đang chậm chậm lướt đi theo từng cơn gió.

Hoàng tử Nam Giao ư?

Gương mặt hân hoan thế nào nàng cũng sớm chẳng còn nhớ nữa, nói chi đến nhớ nhung!

2. Chương 2: Hồ Băng

Thủ đô của La Sa nằm trên đỉnh Hoàng Liên luôn là nơi đón đợt tuyết đầu sớm nhất trong vương quốc. Mùa đông năm ấy tuyết rơi dày, mới cuối tháng mười mặt hồ đã sắp đóng băng.

Sáu năm trước, Xa Mị lúc mười hai tuổi vẫn còn là một nụ hoa chưa nở không sắc không hương, áo quần đơn điệu, chỉ có nụ cười rạng rỡ trên môi là dễ khiến người ta yêu thích. Thái hậu thích gì, hoàng hậu thích gì, quý phi thích gì, các phi tần mới được sủng ái thích gì, nàng đều biết. Nàng không có tiền, nhưng nàng luôn tìm được cách khiến những món quà nhỏ bé dường như chẳng chút giá trị nào của mình được người ta quý trọng. Một đêm không được thì hai đêm, hai đêm không được thì ba đêm, ba đêm không được thì bốn đêm, năm đêm, sáu đêm, cứ nghĩ mãi cuối cùng cũng sẽ nghĩ được cách tốt nhất để lấy lòng một người nào đó.

Một công chúa xuất thân thấp kém như nàng, không được ai yêu thương bảo bọc như nàng, muốn được sống trong no ấm cũng chỉ có cách này. Ai có thể cho nàng lợi ích nàng liền trở thành cái bóng của người ta, người ta thích gì ghét gì nàng cũng nhanh chóng học theo mà phụ họa. Có một lần đại hoàng huynh định

tặng quà sinh nhật cho nàng, hỏi nàng thích thứ gì, nàng suy nghĩ mãi cũng nghĩ không ra. Nghĩ suốt mấy đêm, cảm thấy nghĩ bản thân thích gì còn khó hơn suy đoán xem người khác thích gì, cuối cùng đành nói người cứ thích tặng gì thì tặng đấy.

Đại hoàng huynh là con trai duy nhất của phụ vương nàng, từ nhỏ đã học hành giỏi giang, lại có mẹ là đương kim hoàng hậu nên thân phận trong cung không ai có thể sánh bằng. Nếu đại hoàng huynh là đỉnh núi, thì nàng chính là chân núi. Mẹ nàng từ lúc hạ sinh nàng đã nửa điên nửa tỉnh, suốt ngày chỉ biết lẩm bẩm khóc lóc một mình, khiến phụ vương chán ghét nhốt vào biệt viện. Nàng lại là con gái, mà phụ vương đã có quá nhiều con gái rồi, nên có nàng hay không có nàng đối với phụ vương cũng chẳng khác nhau là mấy. Thế nên từ nhỏ nàng đã rất ngưỡng mộ đại hoàng huynh, ngưỡng mộ địa vị của đại hoàng huynh, ngưỡng mộ vầng hào quang của đại hoàng huynh, ngưỡng mộ tất cả những gì thuộc về đại hoàng huynh. Trong tất cả những người mà nàng dốc công dốc sức lấy lòng, đại hoàng huynh là người duy nhất nàng thật sự có cảm tình, và có lẽ cũng là người duy nhất thật sự thích nàng chứ không phải chỉ thích những thứ nàng mang đến.

Đại hoàng huynh thường cho nàng bánh kẹo, cho nàng quần áo, cho nàng sách vở. Những lần nhận được quà của ai, nàng đều đếm rồi cẩn thận cất vào rương để dùng dần, phòng khi mọi người quên mất nàng, không tặng quà cho nàng nữa, mẹ con nàng vẫn còn thứ mà bán đi kiếm tiền trang trải. Đồ của đại hoàng huynh luôn được nàng đựng ở một chiếc rương riêng, chỉ thỉnh thoảng mở ra ngắm nghía. Không dùng, cũng không bao giờ bán.

Năm ấy tuyết rơi nhiều, chỉ sau một đêm lớp tuyết trước cửa phòng đã cao đến nửa bắp chân nàng. Nàng đã quen chịu lạnh nên chỉ khoác một lớp áo choàng mỏng bước ra ngoài, tiến đến khu phía nam vườn thượng uyển nơi đại hoàng huynh thường đọc sách. Trên tay nàng lúc ấy là một chiếc áo lông cừu, do nàng may suốt bảy đêm liền, dùng để tặng sinh nhật đại hoàng huynh. Bước chân nàng rón rén, cố gắng phát ra tiếng động nhỏ nhất khi đạp xuống lớp tuyết dày bên dưới để khi đến nơi có thể khiến đại hoàng huynh giật mình một chút, cười tươi một chút.

Đúng như nàng nghĩ. Hôm nay tuy trời lạnh, nhưng đại hoàng huynh vẫn không bỏ thói quen đến đây đọc sách, chỉ là bên cạnh đại hoàng huynh còn có một người khác mà thôi.

Nàng đứng sau bụi hoa, nghe loáng thoáng họ nói cái gì Tuyết phi, cái gì song sinh, cái gì đứa bé trai, cái gì đuổi cùng giết tận...

Sống lưng nàng lạnh cóng.

Hoá ra mẹ nàng không điên, những gì bà nói đều là thật. Năm đó quả thật bà đã sinh ra một nam một nữ, chỉ là đến khi tỉnh dậy bên cạnh chỉ có mỗi nàng, còn đứa bé trai kia đã bị người ta giấu đi đâu mất. Cũng có thể, đã giết rồi...

Nàng nín thở định tìm một chỗ kín hơn để nấp, nhưng xoay lưng lại đã thấy phía sau xuất hiện một bóng người cao lớn. Người đó bịt miệng nàng, bế xốc nàng lên, bước đi băng băng hướng thẳng về phía bờ hồ. Nơi đó có đại hoàng huynh, nhưng đại hoàng huynh chỉ nhìn mà không nói. Chạm phải ánh mắt van xin của nàng, đại hoàng huynh cũng chỉ lẳng lặng quay đi.

Đầu nàng bị đè sâu xuống nước. Mặt nước lạnh như băng, tê buốt. Nàng cố nín thở, nhưng người đó không buông tha nàng dễ dàng như vậy. Hắn chìm nàng thật lâu, thật lâu dưới nước, đến khi không khí tích lũy bên trong nàng cạn kiệt, đến khi tay chân nàng buông thõng mới thôi. Trước lúc thần trí hoàn toàn biến mất, nàng vẫn còn nhớ câu nói cuối cùng của đại hoàng huynh khi ấy: “Con bé này không phải ngọc, cần thận nó giữ hơi giả chết.”

Phải rất lâu sau đó nàng mới được người ta cứu sống, nhưng ngay khi vừa tỉnh dậy, nàng lại một lần nữa chủ động nhảy xuống hồ. Trước khi chìm vào mê man, nàng chỉ kịp dặn dò tên con trai đã cứu nàng khi ấy: “Dụ người khác đến cứu ta, đừng để họ phát hiện ra người đã chứng kiến việc này.”

Sau hôm ấy, trí nhớ nàng mất sạch. Đổi lại, đại hoàng huynh có lẽ vì niệm tình xưa, cũng có lẽ vì sợ rắc rối nên đã không tiếp tục dồn nàng vào đường chết, chỉ ngày ngày tìm cách kiểm tra nàng có thật sự mất trí nhớ hay không. Suốt ba năm liền, cứ đêm đến nàng lại nằm mơ thấy đại hoàng huynh sai người thủ tiêu

nàng, sau đó giật mình tỉnh dậy, lại ngồi một góc trong bóng tối cố nghĩ xem làm thế nào để giả vờ mất trí, làm thế nào để phát hiện ra ai là tai mắt của đại hoàng huynh.

Sấm chớp rền vang như xé toạc bầu trời. Mưa rơi xối xả, theo cơn gió mạnh đập cành cách vào cánh cửa.

Một bàn tay chai sần chậm chậm chạm vào nàng.

Nàng hốt hoảng ngồi bật dậy, tim như ngừng đập.

“Cô sao vậy?” Dưới ánh nến lơ mờ mới thấp, nàng nhìn thấy gương mặt có phần quen thuộc xuất hiện bên giường.

Nhịp thở của nàng dần dần trở lại bình thường, nhưng tay chân vẫn còn tê cứng.

“Vừa khóc vừa rên rỉ, mơ thấy ác mộng à?” Gã rót một tách rượu, tựa vào bàn ung dung vừa nhấp môi vừa quan sát từng phản ứng của nàng, giọng có phần châm chọc. “Trên đời hoá ra lại có chuyện khiến vị công chúa tôn quý nhất La Sa phải sợ đến vậy sao? Thần rất tò mò đấy.”

Nàng hít một hơi thật sâu, nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thản, nhếch môi nhìn hắn: “Ta nằm mơ thấy mình yêu phò mã.”

Ánh mắt gã thoáng một chút sững sờ, nhưng sau đó lại tiếp tục bông đùa: “Thế công chúa đã nằm mơ thấy cảnh gì giữa chúng ta mà vừa khóc vừa rên như một con mèo nhỏ vậy?”

“Ta nằm mơ thấy mình yêu phò mã, nhưng phò mã lại yêu tên cận vệ của ta, lại còn định bỏ ta để cùng hắn cao bay xa chạy.”

“Cô...”

Nàng cười nhạt nhìn hắn, sau đó lại nằm xuống kéo chăn lên.

Nhưng hắn lại giật lấy chăn nàng.

“To gan!” Nàng nghiêm nghị nhìn hắn.

“Không cần cố chịu đau để ra oai với ta.” Ánh nhìn của gã lướt xuống chân nàng. “Ta có học một chút y thuật, nhìn qua là biết cô bị gì rồi.”

Nàng bắt giác rụt chân lại.

“Người già bị phong thấp ta thấy nhiều rồi, nhưng trẻ như cô lại bị thì hơi hiếm.” Đôi chân mày gã hơi nhíu lại. “Là vì... lần đó?”

Nàng không đáp.

“Ta sẽ châm cứu cho cô, với điều kiện cô thôi ngay cái trò giả vờ vợ hiền dâu thảo ngoan hiền lễ độ trước mặt cha mẹ và anh chị ta đi, nhìn thật chướng mắt.”

Nàng thả người xuống đệm, không đoái hoài đến gã.

“Cô sĩ diện chịu đau thì mặc kệ cô, nhưng ta nói cho cô biết, cô mà còn khiến người nhà ta tôn vinh cô như thánh nữ, suốt ngày mắng ta không xứng với cô, ta sẽ tức lên mà khoả thân cưỡi ngựa đi khắp kinh thành, thử xem ai sợ mất mặt hơn ai.”

Nàng nhìn hắn với ánh mắt không tin nổi.

“Ta dám nói dám làm.” Gã đánh thếp nói.

Nàng khẽ mím môi, xoay mặt vào tường kéo chăn qua một chút, để lộ ra bắp chân thon dài trắng như một pho bạch ngọc.

3. Chương 3: Tiệc Rượu

Sáng sớm khi trời ẩm áp, Xa Mị sai người đặt một chiếc bàn đá cẩm thạch nhỏ giữa vườn, ngồi một mình uống rượu, thỉnh thoảng tiện tay lật vài trang sách. Nắng mai nhẹ nhàng xuyên qua tán lá rơi đến chỗ nàng, phản chiếu trên chiếc bàn đá nhỏ, khiến gương mặt nàng như sáng rực lên.

Uống xong ba bình rượu, nàng đã ngà ngà say, lười nhác khoanh tay nằm xuống bàn lim dim ngủ như một con mèo nhỏ. Cuối thu lá rụng nhiều. Vàng xen lẫn đỏ, trải mênh mông khắp khu vườn rộng lớn, theo mỗi cơn gió bất chợt lại phát ra những âm thanh loạt xoạt. Xa Mị thích nghe tiếng lá rơi. Thứ âm thanh lặng lẽ, có chút cô đơn tịch mịch. Yên bình mà sống, yên bình mà chết, đó từng là mơ ước lớn nhất của đời nàng. Mùa thu năm nay mưa dai dẳng. Tối qua vừa mới mưa một trận, sáng ra được một hai canh giờ nắng ấm lại tiếp tục mưa, dù những cơn mưa ban ngày thường chỉ là mưa phùn, đôi khi còn chẳng đủ làm ướt áo.

Năm ấy, từng có một tên con trai cầm con mèo bằng đất sét chạy đến tầm cung của nàng, mái tóc đen tuyền lấm tấm nước mưa, cười bảo: “Mưa phùn thế này thì có là gì. Tôi đã hứa đến gặp công chúa thì chắc chắn sẽ đến, dù có là mưa rào hay lốc xoáy.” Ánh mắt nồng nhiệt của hắn, nụ cười như ánh bình minh của hắn khiến nàng vốn quen lạnh nhạt cũng phải bật lên mấy tiếng: “Ai cần chứ!”

Ba năm, không ngắn không dài, nhưng đủ khiến nàng từ một người luôn sợ hãi, nghi ngờ thế giới xung quanh, luôn cố gắng đóng kín trái tim mình trở nên biết chờ mong, hy vọng, dù nàng thật ra cũng chẳng biết thế nào gọi là yêu. Hắn chỉ là một thư đồng, thân phận có hơi thấp một chút, nhưng nếu học hành đỗ đạt hay lập được chiến công nào đấy ở sa trường thì vẫn có cơ hội cưới nàng. Đến lúc đó, chỉ cần nàng chịu khó mở lòng một chút, chăm sóc hắn, đền đáp tình cảm chân thành của hắn, hai người sẽ có thể sống hạnh phúc bên nhau, tự do tự tại không lo nghĩ.

Sẽ có thể như lúc này đây, lắng nghe tiếng lá rơi mà chìm vào giấc ngủ. Nếu có thể ngủ và mãi mãi không tỉnh dậy nàng cũng không hối tiếc.

“Tỉnh dậy đi!” Một bàn tay lạnh ngắt khẽ chạm vào chiếc gò má ửng hồng vì rượu của nàng.

Nàng chán nản chép chép môi, mở mắt, ngẩng đầu lên, dần dần nhận ra bóng áo xanh trước mặt.

“Trời mưa sao không trở về phòng?”

Chấn giữa nàng và hắn là một lớp màn mưa mỏng, nên nàng không nhìn rõ được biểu cảm trong đôi mắt hắn.

Nàng đứng dậy, bước lại gần hắn thêm một bước, khiến hai lớp áo như sắp dính sát vào nhau: “Phò mã đang lo lắng cho ta?”

“Ai biết được trước mặt người khác cô có giả vờ bị ta bạc đãi đến nỗi phải đau khổ tự hành hạ bản thân không?”

“Ồ, ra là vậy.” Nàng gật gật đầu, sau đó lơ dềnh vuốt tóc, ngược lên mỉm cười dịu dàng nhìn gã.

Trái tim gã cứ như bị nụ cười ấy xoay đến chết đi sống lại. Không phải vì nàng quá đẹp, mà là vì trước đây gã từng vì nụ cười ấy mà mê mẩn, sinh ra thiện cảm, sau đó lại phát hiện bản chất đáng giận của nàng, sinh ra chán ghét, giờ lại có chút mơ mơ hồ hồ, nên những cảm giác ấy cùng lúc hoà vào nhau khiến gã vô cùng bức bối.

Gã đưa tay vuốt má nàng, nhưng đó lại không phải là một cử chỉ yêu thương.

Sau cái chạm tay của gã, một vệt đất sét màu nâu đỏ nhanh chóng xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Nàng giơ tay lên sờ mặt, đôi chân mày cong cong chau lại. Gã nhếch môi cười, nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng bị mình tàn phá mà không khỏi hả hê.

“Đồ trẻ con!” Nàng tỏ vẻ tức giận, nhưng sau đó lại nhón người đặt lên môi gã một nụ hôn.

Gã sưng người như khúc gỗ.

Nàng thở thê: “Phò mã đang nặn tượng sao? Có thể tiện tay nặn cho ta một con mèo không?”

“Được không?” Nàng giật nhẹ cổ áo gã, nũng nịu. “Được không, phò mã?”

Thấy gã không có phản ứng, nàng lại lay lay vai gã: “Đi mà, đi mà phò mã!”

“Cô...” Gã ngẩn ngừ gỡ tay nàng ra.

Nàng ngược nhìn gã bằng đôi mắt long lanh.

“Cô... cô buông ra, ta đi nặn.”

Gã quay đi, bước một mạch ra khỏi khu vườn, trong lòng thầm mắng nàng: “Đồ yêu nữ!”, sau đó lại mắng mình: “Đồ ngốc!”

Xa Mị nhìn theo bóng lưng gã, khoẻ môi thấp thoáng nụ cười. Sau đó lại ngồi xuống ghế, gục xuống bàn, lắng nghe tiếng lá rơi xào xạc, tự thì thầm với chính mình:

“Hình như cũng không chọn làm người.”

Gió thổi, một đợt lá nữa lại ào ạt lìa cành.

Nàng nhắm mắt.

“Có thể mãi như thế này đến tận lúc chết hay không nhỉ?”

...

Mồng sáu tháng mười, thái tử từ chiến trường tây nam chiến thắng trở về. Hoàng cung La Sa mở tiệc, tất cả hoàng thân quốc thích, đại thần, sứ giả đều được mời đến dự.

Rượu tuôn như suối, hoa nở thành rừng. Mấy năm nay vương quốc suy sụp, chinh chiến liên miên, nhưng tiệc tùng vẫn cứ xa hoa như vậy. Xa Mị nhìn bốn bề hoa lệ, nghe người người thốt lời đầu môi chót lưỡi ca ngợi nàng như nữ thánh mà cảm thấy chồn cung đình này thật đáng sợ, vật đổi sao dời mấy ai biết khi nào.

Ba năm trước, hoàng hậu và quý phi tranh giành ân sủng, bị quý phi điều tra rồi vạch trần âm mưu bắt cóc anh trai nàng năm ấy. Phụ vương nàng trước giờ hiếm muộn con trai nên sau khi chứng thực sự việc thì vô cùng tức giận. Hoàng hậu về sau bị phế truất rồi tống giam vào biệt viện, tình nghĩa vợ chồng hơn hai mươi năm tan thành mây khói.

Bà đỡ năm ấy là người theo đạo, không dám ra tay với một đứa trẻ sơ sinh nên giao cho vợ chồng người họ hàng xa nuôi nấng. Anh trai nàng nhanh chóng được đón về, sắc phong hoàng tử, từ một thư đồng nhỏ nhoi bên cạnh con trai đại tướng quân bước lên địa vị tôn quý nhất nhì vương quốc. Hai năm sau, phụ vương nàng được tin đại hoàng huynh cầu kết triều thần tạo phản nên truất phế khỏi ngôi thái tử, giam lỏng trong vương phủ. Anh trai nàng trở thành lựa chọn duy nhất còn lại của phụ vương, được phong thái tử, mẹ nàng cũng nhờ đó mà được phong hoàng hậu.

Trong ánh lửa chói loà trải dọc lối đi, Xa Mị theo mẫu hậu bước lên đài cao, quý phái ngồi xuống vị trí trang trọng nhất dành cho công chúa. Nàng nhớ lại ba năm trước, khi mẹ mình vẫn còn là một cung phi thất sủng bị giam trong biệt viện, còn mình là một công chúa nhỏ suốt ngày sống trong sợ hãi bị giết người bịt miệng, những buổi tiệc thể này luôn là thứ mơ ước vượt quá tầm tay đối với nàng. Cuộc đời hai người phụ nữ chốn hậu cung năm xưa vì một người đàn ông mà nhục, sau cùng lại cũng nhờ người đàn ông ấy mà vinh. Trong thế giới của mẹ nàng, vì vậy, cũng chỉ có mỗi anh nàng. Ba năm qua dường như chưa lần nào bà hỏi nàng một câu về cuộc sống trước đây, ngay cả lúc việc đại hoàng huynh từng giết nàng bị phanh phui, bà cũng chỉ quan tâm đến việc vì sao đại hoàng huynh vẫn còn chưa bị phế, trong khi thứ nàng cần lúc ấy chỉ đơn giản là một cái ôm.

“Chúc mừng hoàng muội tìm được phò mã tốt.” Người thanh niên vừa uy nghiêm vừa tuấn tú đội chiếc mũ thái tử bằng vàng nâng ly rượu hương về phía nàng, nở một nụ cười hiền, nhưng ánh mắt lại sâu không thấy đáy.

“Tạ ơn hoàng huynh.” Nàng cũng nâng ly, ngửa cổ uống cạn, sau đó dốc thẳng miệng ly theo phong tục La Sa.

Trống chiêng vang vọng, nền toả rực trời. Từng đoàn, từng đoàn ca vũ lần lượt nối nhau diễn tấu, xiêm áo đủ màu sắc tung bay, tất cả như một vòng quay bất tận. Nàng tạo nhã vuốt tóc, ung dung nhấp môi từng hớp rượu, đến cuối cùng cũng chẳng nhớ mình đã uống tổng cộng mấy ly.

Nàng vẫn biết, suốt buổi luôn có một ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc sang nàng. Thứ ánh mắt thâm trầm đáng sợ đến nỗi có thể giết người.

Năm ấy, cũng sau một buổi tiệc rượu thế này, từng có một người trong bóng tối hung hăng chiếm đoạt nụ hôn đầu đời của nàng trong hơi thở nồng mùi rượu. Hắn ôm nàng, khoá chặt lấy nàng đến đau đớn, tha thiết khẩn cầu:

“Xa Mị, ta yêu nàng, ta yêu nàng đến phát điên rồi! Chúng ta bỏ trốn đi, trở lại như trước kia đi, quên hết tất cả đi có được không?”

Nhưng nàng lại lắc đầu.

Và cái lắc đầu ấy đã đẩy thứ hạnh phúc giản đơn nàng từng mong mỏi vào địa ngục.

4. Chương 4: Ván Cờ

Đêm qua uống khá nhiều nên sáng nay Xa Mị dậy hơi muộn so với mọi ngày.

Trời sắp vào đông, cảnh vật có phần tiêu điều hơn trước. Đã gần trưa rồi mà bốn bề vẫn còn tầng tầng lớp lớp sương giăng, cái lạnh len lỏi vào từng nếp áo, khiến Xa Mị không khỏi rụt người sâu vào tấm áo lông cừu lúc mới bước ra ngoài. Dù vậy, theo thói quen, nàng vẫn sai người bày rượu ra chiếc bàn nhỏ giữa sân, vừa nhâm nhi vừa đọc sách.

Đọc được chừng nửa quyển, thấy đầu vẫn còn hơi choáng váng, nàng gấp sách lại tựa vào bàn định nghỉ ngơi một chút, nhưng vừa chợp mắt đã bị âm thanh sột soạt của tiếng bước chân giẫm lên lá khô đánh thức. Nàng gục mặt xuống bàn vỗ gối, định phớt lờ, nhưng chẳng mấy chốc bàn tay to lớn kia đã chạm vào vai nàng, lay lay mấy cái. Hơi ấm từ bàn tay ấy truyền sang khiến nàng không tập trung ngủ được, đành ngồi dậy, xoay người quắc mắt nhìn kẻ đang đứng phía sau mình.

“Phò mã lại muốn gì đây?”

“Từ sáng đến giờ ta muốn uống một ly rượu cũng không có người mang đến.” Chẳng hiểu sao gã lại cảm giác giọng mình vừa trở nên dịu dàng một cách vô lý. Vốn định đến ra vẻ cứng rắn với nàng, giờ nghe qua lại giống như than thở. Cơn giận vừa rồi dường như cũng tan biến đi đâu hết sau khi nhìn thấy gương mặt còn ngái ngủ của nàng.

“Ta là công chúa, chẳng lẽ lại bắt ta hầu rượu cho người?” Nàng lắc lắc tay áo nhìn gã, giống như đang tiêu khiển.

“Cô còn định giả vờ sao? Nếu không phải bọn tì nữ của ta đều bị cô bắt đi học nghi lễ cung đình hết thì ta đâu đến nỗi muốn ăn muốn uống đều phải tự mình xuống bếp.”

“À, học lễ nghi, ta nhớ rồi.” Nàng dụi dụi mắt, giọng thản nhiên pha chút nét ngây thơ. “Hai hôm trước phò mã bảo ta đối với mọi người thì nhã nhặn hiền từ, còn đối với phò mã thì xấu xa độc ác, rất giả tạo, không có đức hạnh, nên ta lệnh cho người mang hết tì nữ của phò mã đi học nghi lễ cung đình.”

“Giả tạo, không có đức hạnh thì liên quan gì đến nghi lễ cung đình?”

“Ta cũng đâu bảo là có liên quan.” Nàng mỉm cười thích thú. “Ta thích thì làm thôi.”

“Công chúa...” Gã cúi xuống, môi kề sát tai nàng, hơi thở nóng hừng hực đều đặn phả vào những sợi tóc tơ mềm mại của nàng, khiến nàng khẽ run lên. “Dù sao ta vẫn là chồng nàng, cho ta chút thể diện được không?” Giọng gã đầy ma mị. “Nàng nghĩ sao nếu ban đêm ta lột sạch quần áo nàng rồi treo nàng lên trần nhà để vẽ tranh, hả? Sĩ diện như nàng chắc sẽ không dám mang chuyện này bẩm lên quốc vương hay hoàng hậu đâu nhỉ?”

Nói xong thì lùi ra sau một chút, chắp hai tay sau lưng nhếch môi chờ đợi.

“Phò mã hiểu ta quá, đúng là ta không dám cho thiên hạ biết.” Nàng cúi đầu, giọng yếu ớt, kéo tay áo lên làm động tác như đang cố lau những giọt nước mắt tủi thân, sau đó lại ngước lên, nghiêng đầu mím mím môi cười. “Nhưng mà kể lể với mẹ phò mã chắc là được. Dù sao cũng là người trong nhà, lại là phụ nữ với nhau.”

Gã nhìn nàng đắm đắm. Cái nhìn như trong thoáng chốc vây chặt lấy nàng bằng một bức tường băng.

Tuy gã là con của đại tướng quân tay nắm binh quyền, nhưng từ lúc thành niên đến giờ chỉ rong chơi khắp nơi, về đến kinh thành lại cùng bạn bè hội hè chè chén, không tham gia chiến trận nên chẳng có chút tiếng tăm, địa vị gì ở trong triều. Hoạ may chỉ có thái hậu là chịu xem trọng tài năng của gã nên thường xuyên gọi gã vào cung bàn luận về kinh Phật và chữ Phạn, vớt vát được chút danh dự cho phủ tướng quân. Nếu không phải vì ở buổi hội hoa hai tháng trước Xa Mị sẩy chân rơi xuống hồ, lúc được gã cứu lên thì quần áo xóc xệch lộ ra gần hết da thịt, danh tiếng bị huỷ hoại, quốc vương sẽ chẳng đời nào ban hôn ột vị trưởng công chúa vừa tài vừa sắc lại có thân phận cao quý như Xa Mị cho kẻ không có gì như gã. Mẹ gã vẫn bảo gã cưới được nàng là vô cùng may mắn, phải biết chiều chuộng lấy lòng nàng. Lại thêm đêm tân hôn thái độ của nàng đối với gã cũng rất quá đáng, trái ngược với những gì gã vẫn nghe người ta tán tụng về nàng, nên gã vẫn nghĩ nàng xem thường gã. Có điều qua hơn tháng nay gã lại thấy thật ra nàng đối với gã không phải vậy.

Nàng giống như...

“Lúc nhỏ nhà ta có nuôi một con mèo tam thể.” Gã đột nhiên nhẹ nhàng cất tiếng. “Ta rất thích nó, nhưng lại sợ người khác thấy ta thích mèo lại chê ta là tên con trai ẻo lả nên ngoài mặt ta luôn bắt nạt nó, vì chỉ có bắt nạt nó ta mới có thể công khai vỗ má nó, chạm vào lông nó.” Gã luồn một ngón tay qua bím tóc nàng, vuốt nhẹ, giọng chợt chuyển sang tình ý tràn trề, bay bổng. “Công chúa đối với ta cũng vậy phải không?” Rồi nâng cằm nàng lên, mấp máy môi thì thầm mấy chữ: “Thật ra, công chúa thích thần.”

Ngón tay xinh đẹp của nàng đang vân vê mép ly thỉnh linh khựng lại.

Vừa định dùng vẻ bông đùa đáp lại gã, không ngờ câu tiếp theo của gã lại khiến cả bàn tay nàng lạnh ngắt.

“Thần cũng thích công chúa.”

Khoé môi nàng nở một nụ cười gương gao. Biểu cảm chỉ diễn ra trong nháy mắt ấy thu vào tầm mắt gã, khiến gã nhíu mày, thậm chí cũng chẳng để ý đến nụ cười tươi như hoa đầy tự cao tự đại nàng vẽ ra sau đó.

“Tốt, vì theo luật pháp La Sa, chỉ có ta bỏ phò mã chứ phò mã không được phép bỏ ta đâu.”

Gã cười nhạt nhưng không giận. Gã cảm giác được nàng che giấu cảm xúc là có lý do.

Huống hồ đêm qua quá chén, lúc trên xe ngựa tự dừng nàng nhào đến cụng đầu vào đầu gã, nhớ lại thấy cũng đáng yêu.

Yên lặng quá...

“Nghe nói tài thổi sáo của phò mã khắp La Sa không ai sánh được. Ta đang có hứng nghe, thổi cho ta một bản đi.” Nàng nói.

“Không có hứng không thổi được.” Gã ung dung đáp. “Có thổi cũng không hay.”

Nàng nghe vậy, cũng chẳng đoái hoài đến gã nữa, quay sang uống rượu.

“Đánh cờ thắng ta, ta thổi cho nghe.” Gã buông một câu vu vơ.

Nàng rung nhẹ chiếc chuông bạc đặt trên bàn, sai cung nữ mang một bàn cờ vây đến.

Những nước cờ đầu của gã rất lười nhác không đâu, dù đó là quá trình mấu chốt. Gã cố tình tạo cơ hội cho nàng, sau đó mới từ từ lật ngược tình thế, như vậy sẽ được thưởng thức nhiều biểu cảm trên gương mặt nàng hơn một chút. Việc này với gã không khó khăn là mấy, dù người ngồi đối diện có là cao thủ chơi cờ đi nữa. Thế nhưng khi nàng đặt quân cờ thứ ba xuống bàn, gã đã nhận ra mình khinh địch. Thấy nàng quan trọng thắng thua như vậy, gã từng định nhường nàng, nhưng cuối cùng lại quyết định một sống một còn.

Sương tan dần, gió mấy đợt lao xao.

Đến giữa chiều, hai người vẫn ngồi đó, chăm chú nhìn vào bàn cờ trước mặt. Gã nhịp nhịp chân, len lén liếc nhìn nàng lúc này đang mím mím môi. Cảm xúc trong lòng cứ quẩn lấy nhau, rối bời bời, khó chịu không tả xiết.

Vì vậy mà thua.

“Ta không thích người khác nhường.” Nàng nói.

“Thắng là thắng, thua là thua.” Thật ra dù có cho gã đi lại nước cờ kia, gã cũng không chắc mình sẽ nghĩ được cách thắng nàng. Khả năng biến hoá của nàng rất tốt, giành được thế thượng phong trong việc sắp xếp bố cục ban đầu cũng không có nghĩa là sẽ kèm kẹp được nàng.

Đánh cờ như đánh trận. Nhìn lại cách nàng nhử gã, vờn gã, lừa gã để tìm sự sống trong cái chết, rồi cuối cùng tiêu diệt gã, gã cảm thấy trước giờ người ta nhốt nàng trong chốn thâm cung để làm một món trang sức của hoàng gia thật là phí phạm. Hay nói đúng hơn, khả năng của nàng lại phải dùng để đối phó chuyện tranh đấu chốn hậu cung, đúng là đáng tiếc.

“Ta từng nghe thái hậu nhắc, mười năm trước lúc phò mã mười lăm tuổi đã dùng năm trăm quân giả yếu chiến thắng bốn nghìn quân tinh nhuệ của Nam Giao ở chiến trường đông bắc.” Nàng tao nhã nâng ly rượu lên, nhấp môi một cái, nhìn lướt qua gã rồi lại liếc xuống bàn cờ. “Tại sao sau đó lại bỏ nghiệp binh đao, không tiếp tục góp sức cho nước nhà mà lại trở thành kẻ suốt ngày rong chơi chè chén?” Năm xưa đại tướng quân tức giận đến nỗi muốn giết đứa con này chính là vì vậy. Rõ ràng là ngọc, cuối cùng lại chọn làm đá, còn là một hòn đá phủ rêu.

“Chiến tranh vô nghĩa, không đáng quan tâm.”

“Trước mặt ta lại dám nói những trận chiến phụ vương ta phát động là vô nghĩa, gan của phò mã hơi lớn đó.” Nàng nghiêm mặt.

Gã khẽ cười nhìn nàng. Hai ánh mắt giao nhau, cùng không hện mà sưng lại.

Đột nhiên sắc mặt gã trầm xuống.

“Buổi hội hoa đêm ấy là cô cố ý?”

“Nếu thứ ta muốn là thế lực của phủ tướng quân, chẳng phải ta nên chọn người anh trai còn độc thân chiến công hiển hách được người người ngưỡng mộ của phò mã, lúc ấy đang đứng ngắm hoa ở góc hồ phía bắc mà nhảy xuống đợi hần cứu sao?” Nàng vuốt tóc, hiểu quá rõ mối nghi ngờ đang nhen nhóm trong lòng gã. “Hoàng tử Nam Giao, thế tử Tả Lô, vương tử A La Mộ đều từng ngỏ ý muốn cưới ta, ta nghĩ phò mã đã nghe những lời đồn này không phải chỉ một lần. Ta kết hôn với ai mới mang lại hậu thuẫn nhiều nhất cho hoàng huynh và mẫu hậu ta, phò mã không ngốc đến nỗi không biết chứ.”

Gã im lặng. Không phản bác, nhưng cũng không vì lời giải thích vừa rồi mà bỏ tảng đá nặng nề trong lòng xuống.

“Phò mã thua ta này giờ mà sao còn chưa thôi sáo ta nghe?” Trong giọng nói ngọt ngào của nàng có một chút nũng nịu, nghe như trẻ con đang vòi vĩnh.

“Công chúa không biết sở thích của ta là lật lọng sao? Cứ không thích thôi là không thôi.” Gã đứng dậy, xoay người bỏ đi, nhưng được mấy bước lại quay đầu lại: “Ăn gì đi, đừng uống rượu miết như vậy nữa.”

Nàng bĩu môi, nhưng sau đó lại rung chuông gọi cung nữ mang bánh đến.

...

Cứ cách bốn năm ngày Xa Mị lại vào cung thăm thái hậu, hoàng hậu và các cung phi khác. Mối quan hệ giữa nàng và hậu cung vì vậy vẫn khắng khít không kém gì lúc chưa kết hôn cùng Chiêu Cát.

Sau khi cười cười nói nói kể lại chuyện ngoài cung với những công chúa khác ở ngự hoa viên, nàng trở về tẩm cung hoàng hậu, cùng bà dùng bữa.

“Tối qua phò mã nói với con trong triều có người muốn lật lại vụ án mưu phản của đại hoàng tử.” Nàng có vẻ hơi lo lắng. “Con sợ...”

Hoàng hậu đưa mắt ra hiệu cho nàng. Nàng cúi đầu, nhỏ giọng: “Mẫu hậu, dù sao tình cảm giữa phụ vương và đại hoàng tử cũng được vun đắp hai mươi mấy năm trời, trong khi hoàng huynh về cung chỉ mới ba năm. Nếu phụ vương nghĩ tình xưa mà mủi lòng, đại hoàng tử sẽ có cơ hội trở mình rất lớn, hậu thuẫn của hắn trong triều vẫn còn nhiều lắm.” Nàng thở dài, chau mày tức tối vò vò tay áo. “Nếu lần đó hắn manh động tạo phản thật có phải tốt không. Phụ vương sẽ không khoan dung mà chỉ giam lỏng hắn, chúng ta cũng không phải thấp thỏm ngày đêm.”

Sắc mặt hoàng hậu cũng không tốt lắm: “Chuyện này ta sẽ bàn lại với Xa Lý. Người chú ý động tĩnh bên phủ tướng quân đi, phải lôi kéo bằng được họ đứng về phía Xa Lý.” Giọng bà dần trở nên mềm mỏng. “Giờ người phú quý không ai bằng rồi, ta và Xa Lý đều đã cố gắng hết sức bù đắp cho người, chuyện cũ người không nên để trong lòng nữa. Nước lên thuyền lên, người phải hiểu rõ đạo lý này.”

“Dạ, con biết rồi mẫu hậu.”

“Xa Lý có mang quà từ tây nam về cho người, bảo người ăn cơm xong thì sang đây.”

“Dạ.” Tiếng đáp quá nhỏ, nhỏ đến nỗi như chưa từng tồn tại.

...

Xa Mị rời cung vừa lúc hoàng hôn buông xuống.

Nàng đứng bên cổng, đợi cung nữ đi gọi xe ngựa đang dừng gần đấy. Ánh nắng nhạt phản chiếu lấp lánh trên mái tóc đen dài. Nàng ngẩng đầu nhìn mây, nét mặt không rõ vui buồn, trông hơi thơ thẩn.

“Lên xe đi.” Một giọng nam quen thuộc bất ngờ vang lên sát bên nàng.

“Sao người lại đến đây?” Nàng ngạc nhiên nhìn gã.

“Tiện đường thôi. Ta vừa gặp mặt mấy người bạn cũ từ chiến trường về ở quán rượu cách đây không xa.” Gã vừa nói vừa chìa tay về phía nàng. “Lên xe nhanh đi, không lại muộn giờ cơm.”

Nàng có vẻ phân vân, nhưng gã dường như không chú ý, không nói không rằng kéo tay nàng, khiến nàng theo đà đành phải vội vã nhắc chân bước lên xe.

“Tay cô sao vậy?” Ánh mắt gã dán chặt vào vết bầm trên cổ tay nàng.

“Sơ ý đụng vào bàn thôi.” Nàng vừa nói vừa kéo tay áo xuống, vén màn nhìn ra ngoài.

Gã thấy thế cũng không cố bắt chuyện với nàng nữa, chỉ im lặng ngồi một góc.

Dù vậy, thỉnh thoảng vẫn âm thầm liếc mắt về phía cổ tay đã bị che khuất của nàng. Lòng như lửa đốt.

5. Chương 5: Thổ Lộ

Sau mấy trận mưa liên tiếp từ giữa mùa thu, rốt cuộc đêm rằm đầu đông trời lại quang đãng lạ thường.

Người bạn cũ của Chiêu Cát vừa tặng gã mấy quyển thơ tiếng Phạn, nên đêm ấy gã ngồi trong phòng sách đọc đến tận khuya. Lúc gã bước ra ngoài, trăng đã lên cao. Ánh trăng bàng bạc dịu dàng trải xuống mặt sân rộng lớn, trông xa mờ ảo như khói như sương, khiến lòng người chợt dâng lên thứ cảm xúc lâng lâng mơ màng khó tả.

Ánh mắt gã dừng lại thật lâu nơi chậu hoa súng đặt giữa sân, mỉm cười nhìn nụ hoa e ấp bên bóng trăng lấp lánh, chẳng hiểu sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh Xa Mị ngồi bên chậu hoa khuấy khuấy ngón tay nghịch nước, má đỏ hây hây thích thú nhoẻn miệng cười. Trời đã khuya thế này rồi, tốt nhất là nàng đừng để gã bắt gặp nàng không chịu ngủ mà ngồi ngoài sân uống rượu. Nếu không...Nếu không thì sao nhỉ?

Lên giọng bắt nàng đi ngủ? Bế nàng lên ngựa ra bờ suối ngắm trăng?

Gã lắc đầu tự cười mình ngốc, khi không lại nghĩ đến mấy chuyện vẩn vơ. Nàng đời nào chịu nghe lời gã.

“Mang hết mấy chậu hoa súng ở đây đến phòng công chúa.” Gã ra lệnh cho tên người hầu bên cạnh.

Nói xong lại tiếp tục ung dung cất bước.

Đêm trở lạnh, nhưng trên người Xa Mị lúc này không có gì khác ngoài một lớp áo lụa mỏng manh, như một nhành hoa khẽ khàng khiu trước gió. Mái tóc ướt của nàng dường như chưa được lau qua, cứ đều đặn nhỏ nước dọc theo tấm vai trần. Nàng ngồi bên cửa sổ, cầm đặt lên mu bàn tay, tì vào thành cửa nhìn ra ngoài với ánh mắt nửa thờ ơ nửa ưu tư.

Thình lình, một tấm áo bông dày đáp xuống đầu nàng.

Lúc nàng ngẩng dậy, gã đã đứng trước mặt nàng, nghiêm nghị khoanh hai tay trước ngực. Dáng điệu ấy khiến nàng không khỏi bật cười.

“Phò mã, mười năm trước người đã dùng vẻ mặt này để ra uy trước ba quân tướng sĩ sao?” Chẳng hợp với gã chút nào.

“Không phải ngày mai lại dậy sớm tiến cung sao? Tại sao đến giờ còn chưa ngủ? Đã vậy còn không chịu mặc áo khoác vào?”

“Phò mã...” Nàng cười cười ngược lên nhìn gã. “Phò mã giống vú nuôi của ta quá.” Sau đó lại co người nấp vào chiếc áo bông của gã, như đang cố trốn ánh nhìn tức tối mà gã ném ình.

Đã biết thế nào gã cũng không để yên cho nàng ngồi đây hứng gió, thế nhưng nàng vẫn không muốn sai người chặn gã bên ngoài. Nàng... nàng muốn nghe gã nạt nàng, bắt nàng mặc thêm áo, bắt nàng đi ngủ, nhìn nàng bằng ánh mắt vừa cứng rắn vừa quan tâm ấy.

Nàng đứng dậy trả áo cho gã, rồi lại ngồi xuống, mắt nhìn về phía những chậu hoa sứ vừa mới được khiêng vào.

Gã định khoác tấm áo ấy lên người nàng lần nữa, nhưng nhớ lại ánh mắt xa xăm của nàng ban nãy, nhớ lại dáng ngồi say say tỉnh tỉnh của nàng mỗi sáng bên bàn rượu, trong đầu chợt hiện lên vài ý nghĩ mơ hồ, cuối cùng quyết định thu áo lại, nhẹ giọng hỏi nàng:

“Không thể không bệnh sao?”

Nàng đắm đắm nhìn gã. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nào đó, đáy mắt nàng dường như đã từng long lanh nước. Gã chờ nàng khóc, nhưng sau đó lại không có giọt nước mắt nào rơi xuống.

Nàng chỉ khẽ gật đầu.

“Nói cho ta biết lý do được không?” Gã cúi xuống, môi chạm vào tóc nàng, cất giọng ấm áp.

Nàng lắc đầu, không nhìn gã.

Gã ngồi lên thành cửa sổ. Nhìn nàng, rồi lại nhìn theo ánh mắt nàng.

Nàng đang nhìn bóng trắng trong chậu hoa sứ gã sai người mang đến. Nhìn chăm chú.

Hiền từ lễ độ, không phải nàng.

Kiều kì đàn đá, cũng chẳng phải nàng.

Thâm trầm sắc sảo, cũng không hẳn là nàng.

Gã phải tách bao nhiêu lớp cánh hoa mới chạm vào được phần nhụy hoa nơi trái tim của nàng đây?

Làm thế nào mới được nàng tin tưởng? Mới khiến nàng không ngần ngại khóc trước mặt mình?

“Công chúa có thích thần không?” Gã hỏi.

Nàng chớp mắt ngược nhìn gã, rồi chậm rãi đứng dậy, ngả người về phía gã, đè gã sát vào tường.

Môi chạm môi.

Chỉ trong tích tắc, như có như không, nhưng lại khiến người ta tê dại.

“Ta chỉ thích trêu chọc phò mã thôi.” Rất lâu sau, nàng cất tiếng.

Lại là nụ cười ấy, thứ nụ cười giả tạo mà gã ghét. Thứ nụ cười mà gã từng tưởng thật.

“Chúng ta cứ như hiện tại chẳng phải cũng rất tốt sao?” Nàng nói.

“Tốt? Chỉ có công chúa thấy tốt thôi.” Gã lạnh lùng. “Trong tình cảm, khởi đầu thế nào là chuyện của một người, nhưng kết thúc thế nào là chuyện của hai người. Công chúa không thể tước đi cái quyền ấy của thần.”

Chẳng mấy khi có một đêm rằm đẹp, thế nhưng gã lại bỏ nàng một mình bên cửa sổ. Nếu biết trước năm sau sẽ không có cơ hội yên tĩnh cùng nàng ngắm trăng như vậy, có lẽ gã đã kiên nhẫn thêm một chút. Thêm nhiều một chút.

Xa Mị đổ bệnh, không thể vào cung. Suốt mấy ngày liền ngự y nườm nượp ra vào phủ công chúa. Nhân sâm thuốc quý từ trong cung chuyển về chất cao như núi, nhưng một tháng trôi qua, bệnh tình của nàng vẫn không thuyên giảm được bao nhiêu.

Gã biết, nàng đổ thuốc.

Công chúa không khỏi bệnh, thái tử nổi giận đòi giết ngự y. Trước giờ hành quyết, công chúa sắc mặt nhợt nhạt chạy vào cung ngăn cản, kịp thời cứu được bốn mạng người.

Gã chứng kiến tất cả. Dường như đoán được điều gì đó, nhưng lại thấy điều đó quá đáng sợ, quá viễn vông, không muốn tin đó là sự thật.

‘Cậu chủ, cậu có thể nắn con mèo giúp tôi được không?’

‘Người muốn tặng cho công chúa Xa Mị sao?’

‘Dạ phải.’

‘Hai hôm nữa ta sẽ được thái hậu gọi vào cung bàn kinh Phật. Người muốn tặng công chúa thứ gì thì tranh thủ mua đi. Lần này gặp được nhau lâu quá, lần trước suýt chút nữa là ta không đánh lạc hướng được lão hoạn quan kia rồi. Nếu để người ta điều tra ra việc chúng ta từng chứng kiến chuyện bên hồ, cả ta lẫn người đều khó thoát bị giết người diệt khẩu.’

‘Dạ biết rồi cậu chủ.’

‘Cố gắng học hành đi, sau này thi cử đỗ đạt thì hai người sẽ không cần lén la lén lút như vậy nữa.’

...

Xa Mị nằm tựa đầu vào thành ghế. Mi mắt khép hờ, hơi thở yếu ớt, thân thể giấu sâu trong những lớp áo dày thỉnh thoảng lạnh run lên vì lạnh.

“Nàng vì không muốn gặp ta mà hành hạ bản thân mình đến thế này sao?” Người thanh niên trong bộ áo bào chói lọi siết chặt nắm tay đến nổi cả gân xanh, ánh mắt vừa đau xót, vừa căm giận. “Nàng ghét ta đến thế sao?”

“Hoàng huynh, chúng ta ngay từ đầu đã không thể.” Nàng run run đáp. “Ngay từ lúc sinh ra.”

“Có gì mà không thể?” Hắn áp sát nàng, miết ngón tay dọc theo gương mặt nàng, rê xuống cổ nàng, trượt xuống xương quai xanh. “Mị, nàng cũng yêu ta mà, đúng không? Cần gì phải vì những thứ giáo lý cặn bã kia mà làm bản thân đau khổ. Chẳng bao lâu nữa vương quốc này sẽ là của ta. Chỉ cần ta muốn, tất cả đều có thể. Ta sẽ cho nàng những thứ tốt nhất trên đời. Quần áo đẹp nhất, thức ăn ngon nhất, ngựa xe tốt nhất, người hầu nhiều nhất, chẳng phải lúc bé nàng luôn ao ước những thứ ấy sao?”

Nàng liên tục lắc đầu, đưa hai tay bịt kín mặt mình.

“Đừng cố chống đối ta.” Tiếng hắn rít qua kẽ răng. “Ta đã cảnh cáo nàng bao nhiêu lần, không có lần nào là doạ suông cả, nàng quá rõ mà.” Bàn tay hắn luồn xuống ngực áo nàng, nhưng sau đó lại rút ra, ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. “Ngoan, đừng khóc, hôm nay ta không làm gì nàng đâu. Ngoan, thả lỏng một chút, đừng gồng cứng người như vậy, sẽ đau đấy. Giờ ta sẽ xem nàng là em gái, ta đút nàng uống thuốc, được không?”

Nàng quệt nước mắt, gật gật đầu.

Hắn đứng dậy bước về phía bàn, cầm lấy chén thuốc vẫn còn nghi ngút khói.

Sau lưng hắn, đôi mắt xinh đẹp ánh lên một tia lạnh lẽo.

6. Chương 6: Lửa Yêu

Chiều xuống, trời lại mưa dầm.

Trong căn phòng xa hoa phủ một màu vàng rực, tiếng than hồng nổ lép bép thỉnh thoảng lại vang lên, đều đều phả hơi ấm lên chiếc giường trải lông mềm mại. Xa Mị lim dim nằm trên chiếc gối vuông thêu hoa văn đỏ, tóc đen xoã dài, khoé mi ướt ướt, bàn tay gầy guộc khê miết dọc mép giường như đang cố tìm điểm tựa. Xa Lý ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng mấy cái rồi nắm chặt. Sau đó lại đặt tay lên trán nàng, dịu dàng vuốt mấy sợi tóc loà xoà rũ xuống đang phủ lấy mắt nàng: “Trong người còn khó chịu nhiều không?” Hắn hỏi.

Nàng lắc lắc đầu.

Hắn cúi xuống hôn trán nàng, âu yếm hỏi: “Nàng còn nhớ lần nàng bệnh năm mười ba tuổi không? Lớn như vậy rồi mà vẫn không uống được thuốc đắng. Ta khó khăn lắm có thể mới lên đến gặp nàng, vậy mà dành cả buổi hát dỗ nàng uống thuốc nàng cũng không chịu uống, làm ta tức muốn chết mà không dám nói.”

“Thuốc ấy có mùi lạ, không giống thuốc trị cảm bình thường.” Nàng nhỏ giọng đáp.

Để giả vờ mất trí nhớ, nàng đã phải thay đổi rất nhiều tính cách bên ngoài, suốt ngày hung hăng cau có, không vừa lòng việc gì thì khóc lóc, đập phá mọi thứ xung quanh. Nếu không làm thế, có lẽ nàng đã không sống sót được đến giờ. Đại hoàng huynh có thể vì nhớ chút tình xưa nghĩa cũ mà tha cho nàng, nhưng hoàng hậu thì không.

“Lúc ấy ta ngây thơ quá, suýt nữa thì ép nàng uống chỗ thuốc độc ấy rồi.” Hắn xột xa nhìn gương mặt hốc hác của nàng, kéo tay nàng đặt lên ngực trái mình. “Trước đây ta không có gì cả, không thể bảo vệ nàng, nhưng giờ đã khác rồi. Ta sẽ không để nàng chịu khổ nữa, sẽ không để bất kì ai hiếp đáp nàng.”

Nàng nhắm mắt vờ ngủ.

Trên đời này không có gì toàn vẹn cả. Lúc hắn không có gì để cho nàng, hắn tôn trọng nàng. Lúc hắn có mọi thứ để cho nàng, hắn bắt ép nàng theo ý hắn. Nếu năm ấy nàng không an ủi, động viên hắn, giúp hắn hoà nhập với cuộc sống trong hoàng tộc, hắn sẽ không đạt được quyền lực và địa vị hiện giờ, nàng cũng không thể thoát được cảnh sống trong sợ hãi và luồn cúi suốt bấy nhiêu năm. Thế nhưng, cũng chính vì nàng đối với hắn quá tốt, quá nhiệt tình, thứ tình yêu sai lầm kia trong hắn mới trở nên càng lúc càng dữ dội, dần dần trở thành một con ác quỷ. Đốt cháy hắn, đốt cháy nàng.

“Ngủ ngoan, ta hát cho nàng ngủ nhé.” Hắn vuốt má nàng, kéo tấm chăn trên người nàng lên ột chút.

“Đời ta yêu nhau, đợi đến tháng năm hoa lau nở,

Đợi mùa nước đỏ cá về,

Đợi chim tăng ló hót gọi hè.

Không lấy được nhau mùa hạ, ta sẽ lấy nhau mùa đông.

Không lấy được nhau thời trẻ, ta sẽ lấy nhau lúc góa bụa về già.

...

Yêu nhau, yêu trọn đời gối cứng

Yêu nhau, yêu trọn kiếp đến già

Ta yêu nhau tan đời gió, không rung không chuyển,
Người xiểm xuôi, không ngoảnh không nghe.”(*)

Giọng hần vẫn ngọt ngào ấm áp như năm năm về trước, khi dỗ dành nàng – cô công chúa nhỏ cô cút trong biệt viện xơ xác hoang tàn. Chỉ là tia hy vọng mong manh của ngày xưa, theo phú quý, theo quyền uy, nay đã tắt ngấm rồi.

Hần cúi xuống bên tai nàng, thì thầm trong hơi thở nóng hổi: “Mị, mấy ngày tới ở lại với ta.”

Bàn tay nàng vô thức bầu chặt vào chăn, môi khẽ run lên. Bên ngoài, ánh mặt trời đã tắt tự bao giờ.

...

Tối hôm ấy, người trong cung đến phủ tướng quân báo tin Xa Mị sẽ ở lại trong cung dưỡng bệnh bảy ngày.

Chiều Cát năm lần bảy lượt đến trước cửa cung đề nghị được gặp nàng nhưng lần nào cũng bị người ta cản lại. Đợi từ sáng đến chiều, cuối cùng đành phải quay về. Nàng ngồi bên cửa sổ, nhìn theo bóng lưng gã rời đi, chỉ có thể cắn chặt môi để ngăn tiếng khóc.

Mỗi ngày, đều như dài cả trăm năm.

Lúc nàng rời khỏi hoàng cung vào bảy ngày sau, trời đã trút xuống đợt tuyết đầu.

Mùa đông ở La Sa rất lạnh. Chỉ mới là đợt tuyết đầu mà từ sáng đến trưa tuyết đã đóng dày đến nửa bắp chân, đầu đầu cũng ngập một màu trắng xoá. Trong gió tuyết mịt mù, nàng nhìn thấy gã cầm ô đứng đợi nàng ngoài cổng. Chẳng biết đã đợi bao lâu mà tuyết phủ đầy trên vạt áo choàng.

“Lên xe đi.” Gã nói.

“Phò mã về trước đi, trong cung đã chuẩn bị xe rồi.” Nàng đáp, quay người sang hướng khác, cố trốn tránh ánh nhìn của gã.

Gã im lặng cúi đầu bước lên xe ngựa của mình, vút thẳng chiếc ô xuống tuyết.

Một đợt gió mạnh thổi qua, chẳng mấy chốc đã phủ kín khoảng không giữa nàng và hắn. Đến lúc gió dần dịu xuống, bóng hắn đã mất hút rồi.

...

Vẫn tưởng gã tức giận nên ở lại phòng sách, nhưng về đến phủ, nhìn thấy những dấu chân in dày đặt trên lớp tuyết trước cửa phòng mình nàng mới biết, gã đang bên trong để đợi nàng.

Nàng phất tay ra lệnh cho bọn cung nữ rời đi, một mình bước vào phòng.

Gã ngồi đó, nhìn nàng không chớp mắt, cái nhìn như xoáy sâu vào tâm khảm của nàng.

“Ta mệt, đêm nay phò mã ngủ lại ở phòng cũ của mình đi.” Nàng lạnh nhạt nói. Cố khoác lên mình vẻ kiêu ngạo nhất, cứng rắn nhất mà nhìn gã.

Gã đứng dậy, chụp lấy cổ tay nàng, khiến nàng giật mình lùi lại, suýt nữa thì lão đảo ngã xuống sàn.

Hành động tiếp theo của gã còn khiến nàng sợ hãi hơn.

Gã xé toạc tay áo của nàng.

“Không!” Nàng hét lên, dùng hết sức giằng tay lại.

Dưới ánh nền màu cam nhạt, những vết bầm trãi dọc trên cánh tay nàng hiện ra rõ rệt trước mắt hai người. Tim nàng đập loạn lên, cả người run rẩy, cố chạy đi, nhưng lại không thoát được vòng tay cứng như đá ấy.

“Cho ta xem!” Giọng gã khàn khàn, ánh mắt giống như một ngọn núi lửa đang chờ bùng nổ. “Xa Mị, cho ta xem.”

“Không!” Nàng điên cuồng lắc đầu, nước mắt lăn đầy gương mặt vừa hoảng hốt vừa yếu đuối, dùng tay còn lại cuống quýt che lên ngực áo. “Xin chàng... đừng...đừng...”

Gã cắn chặt răng, đáy mắt âm u, hơi thở dồn dập như một con dã thú đang cơn khát máu. Nàng không ngăn được gã, chỉ có thể trở mắt nhìn từng lớp vải trên người mình rơi xuống, mặt trắng bệch, toàn thân lạnh cóng, tim đau đến không thở nổi.

“Không... không... không...” Nàng khóc oà lên, dùng hai tay che ngực lùi về một góc.

Gã... gã đã thấy rồi.

Đầy những vết hôn, đầy những vết cắn, đầy những vết cào... Gã thấy hết rồi.

“Nói cho ta biết...” Gã ngồi xuống ôm chặt bờ vai run run của nàng, trông mắt đỏ ngầu, giọng lạc đi. “Nói cho ta biết...”

Nàng lắc đầu. Chỉ có tiếng nấc vang lên.

“Đừng sợ... có ta ở đây... đừng sợ...” Gã siết chặt nàng vào lòng. “Đừng sợ...”

Nước mắt nàng rơi đầy trên ngực gã. Từng giọt, từng giọt đều như một nhát dao cắm vào tim gã.

Nàng chưa từng tự sát. Ngay cả vào những thời khắc đau khổ nhất của cuộc đời mình, nàng cũng chưa từng có ý định sẽ kết liễu bản thân. Thế nhưng, lúc này, nàng chỉ muốn khóc đến lịm đi, mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy.

Gã cọ cảm mình vào tóc nàng, cố nén cơn xúc động đang chực trào ra mà trấn an nàng.

“Đừng sợ, ta sẽ không để hấn tổn thương nàng nữa.”

“Chiêu Cát, ta dơ bẩn lắm phải không? Chàng... chàng ghê tởm ta lắm phải không?” Giọng nàng đứt quãng, hoà trong tiếng nấc. “Chàng ghét ta lắm phải không?”

“Không phải lỗi của nàng.” Gã ôm chặt nàng hơn nữa, tim như sắp vỡ ra. “Đừng sợ. Nàng không dơ bẩn. Ta cũng không vì việc này mà ghét bỏ nàng.”

Nàng vùi vào lòng gã, khóc đến mê man.

Năm nàng mười lăm tuổi, Xa Lý người đầy men rượu tìm đến phòng nàng. Hấn nói: “Xa Mị, ta yêu nàng, ta yêu nàng đến phát điên rồi! Chúng ta bỏ trốn đi, trở lại như trước kia đi, quên hết tất cả đi có được không?”, nhưng nàng đã từ chối hấn.

Năm nàng mười sáu tuổi, nhan sắc ngày càng rạng rỡ. Xa Lý sợ nàng ra ngoài sẽ thu hút bướm ong, bèn tâu lên phụ vương nàng, đề nghị bãi bỏ quyền xuất cung thăm viếng đền đài của tất cả các công chúa chưa được ban hôn, giữ gìn sự cao quý của hoàng gia. Từ sau hôm ấy, nàng đã biết câu “Ta sẽ không để chúng ta phải xa nhau” mà hấn nói khi rời đi một năm về trước không phải chỉ là lời thốt ra trong lúc xúc động nhất thời.

Ánh mắt của hấn, cử chỉ của hấn càng ngày càng khiến nàng có linh cảm xấu. Hấn đều đặn dâng pháp sư lên cho phụ vương nàng, giúp phụ vương luyện thuốc trường sinh, dần dần trở thành người được phụ vương tin tưởng. Còn nàng, theo mỗi thành công của hấn, đều cảm giác cơn ác mộng của mình đang từ từ ập đến.

Trong buổi tiệc rượu đón tiếp sứ thần, nàng mỉm cười với thế tử của bộ tộc Tả Lô. Năm ngày sau, thế tử Tả Lô mang sính lễ đến cầu hôn nàng. Xa Lý tâu lên phụ vương: “Bộ tộc Tả Lô ở quá xa, kết giao với họ cũng không có lợi được bao nhiêu.” Lời cầu hôn kia, vì vậy, ngay lập tức bị khước từ.

Hai tháng sau, vương tử của bộ tộc A La Mộ vì một điệu múa của nàng mà mê mẩn, tức tốc đưa sính lễ đến cầu hôn. Xa Lý lại tâu: “Người kia có dũng không có mưu, khó có khả năng kế thừa chức trưởng tộc, không đáng để kết giao.” Lời cầu hôn thứ hai này, vì vậy, cũng nhanh chóng bị khước từ.

Năm nàng mười bảy tuổi, hoàng tử Nam Giao đến chúc thọ phụ vương nàng. Nàng nửa xa nửa gần với hấn, từng bước khuất phục trái tim cao ngạo của hấn, khiến hấn say mê. Trước khi về nước, hấn ngỏ ý với phụ vương nàng muốn cưới nàng để hoà thân. Xa Lý nói: “Pháp sư đã từng xem tương lai cho Xa Mị, bảo Xa Mị có số tôn quý, lấy ai sự nghiệp người đó sẽ lên như điều gặp gió. Nam Giao trước giờ là đối thủ đáng

gồm của La Sa, chúng ta đâu thể dâng dê vào miệng cọp như thế được.” Rốt cuộc, hoàng tử Nam Giao phải tay không về nước.

Xa Lý đến tìm nàng, không nói một lời, chỉ nhìn nàng bằng thứ ánh mắt khiến nàng rét lạnh.

Cuối tháng ấy, hấn trượt chân rơi xuống thác, hôn mê suốt mấy ngày, phải nhờ pháp sư dùng máu luyện bùa uống vào mới tỉnh. Sau khi tỉnh lại hấn luôn than khó chịu, mãi không ngủ được, càng lúc càng tiêu tụy. Pháp sư chẩn đoán rồi mật báo với quốc vương hấn bị ác linh trong thác nhập. Nếu không trừ được ác linh thì chẳng những sẽ phải chết sớm, mà còn cả đời không thể có con. Mà cách duy nhất để diệt ác linh, chính là dùng máu trinh nữ của chị em gái cùng huyết thống.

Nàng vẫn còn nhớ rất rõ đêm hôm ấy. Gió rất lạnh, trong phòng dù có lò than vẫn lạnh đến thấu xương. Đêm trắng, màn vàng, nàng nằm trên giường, tay chân bị trói chặt vào bốn góc, miệng bị nhét khăn, khóc đến khô nước mắt. Phụ vương nàng nói: “Người phải biết hy sinh”, mẫu hậu nàng cũng nói: “Người phải biết hy sinh”. Tất cả đều không màng đến tương lai của nàng, đến cảm nhận của nàng.

Chỉ có một kẻ quan tâm đến tương lai của nàng. Hấn nói: “Ta không chịu được nếu xa nàng, tại sao nàng lại luôn tìm cách để xa ta? Mị, ta yêu nàng thế nào nàng có biết không? Chúng ta sẽ vĩnh viễn không xa nhau. Kể từ nay, nàng sẽ không thể rời xa ta nữa.”

Đêm ấy, hấn chiếm đoạt nàng.

Không còn trinh tiết, không thể hoà thân. Những lời cầu hôn đều dễ dàng bị hấn gạt đi, đẩy nàng vào kiếp sống như một tu nữ hoàng gia.

Cứ một tháng đôi ba ngày, hấn lại lên đến tìm nàng lúc nửa đêm, dày vò thân thể của nàng để chứng tỏ quyền sở hữu. Nàng không thể cầu cứu bất kỳ ai. Phụ vương sẽ không tin nàng, mẫu hậu cũng sẽ không tin nàng. Họ đều tin hấn, đều tin những giọt nước mắt tự trách giả tạo kia của hấn sau lần đầu tiên chiếm đoạt nàng. Thậm chí, nếu tin, họ cũng sẽ chọn giết nàng để giữ gìn danh dự.

Bên ngoài, nàng là một công chúa được hưởng phú quý vinh hoa không ai có thể sánh bằng, người người ngưỡng mộ. Nhưng bên trong, nàng chỉ là một con búp bê rách không hơn không kém.

Chiêu Cát cúi xuống vỗ vập hôn nàng, đau lòng đến nỗi nước mắt không thể tiếp tục kềm lại được. Gã đã từng phiền muộn vì nghĩ nàng đã lập mưu để bẫy gã cưới nàng, nhưng giờ nghĩ lại, gã mới thấm thía, cuộc đời nàng từ nhỏ đến lớn nếu không tính toán thì làm sao sống? Nếu hội hoa ngày ấy không diễn ra vào đúng lúc Xa Lý phải dẫn quân chiến đấu ở tây nam, hôn sự giữa nàng và gã làm sao trót lọt?

“Chiêu Cát...” Nàng gục đầu vào lòng gã, rên rỉ kêu tên gã. “Chiêu Cát... ta sợ lắm...”

“Đừng sợ, giờ nàng đã có ta rồi.” Gã nhẹ nhẹ vuốt lưng nàng, hôn nàng thấm thiết. “Ta là chồng nàng, ta sẽ không để bất kỳ ai tổn thương nàng.”

“Chàng đừng làm liều!” Nàng lại bật khóc. “Hấn là thái tử, chàng có thể làm gì hấn chứ? Chúng ta cũng không thể bỏ trốn. Chúng ta trốn, gia tộc chàng sẽ ra sao? Dù cho chàng có giết hấn thành công đi chăng nữa, người lên ngôi sẽ là ai, chàng biết không? Là đại hoàng tử, là người đã từng muốn giết ta. Hấn nhất định sẽ không mềm lòng lần nữa.”

Không thể làm gì...

Chẳng lẽ thật sự không thể làm gì?

Gã đau đớn cắn ngón tay mình đến tứa máu.

Gã là chồng nàng. Gã không thể để nàng tiếp tục ôm nỗi uất ức đó. Gã không thể để nàng tiếp tục bị người ta chà đạp.

Bàn tay gã lướt xuống cầm nàng, ánh mắt sâu thẳm thăm.

“Chúng ta... tạo phản.”

Chú thích:

(*): Trích từ “Tiễn dặn người yêu”- truyện thơ dân tộc Thái

7. Chương 7: Mỗi Người Một Ngã

Xa Mị cứ gục vào lòng gã như thế mà ngủ thiếp đi. Tất cả nước mắt của đời nàng dường như đều trút hết vào đêm ấy. Từ bé đến giờ nàng chưa từng khóc nhiều như vậy, nhưng cũng chưa bao giờ cảm nhận được mình đang chạm vào hạnh phúc một cách rõ rệt thế này.

“Chiêu Cát... Chiêu Cát...” Nàng thổ thổ gọi tên gã trong mơ.

Gã tỉnh giấc, cúi xuống thăm thiết hôn lên mái tóc nàng, dùng hơi ấm của mình bao bọc lấy nàng, rồi cùng nàng chìm vào giấc ngủ.

Đêm dài chậm chậm trôi qua. Ngoài kia, tuyết rơi lất phất dưới ánh trăng non. Từng hạt mong manh phản chiếu màu trắng, lấp lánh theo gió chao lượn giữa trời, trông xa như dải ngân hà lơ lửng đang từ từ đáp xuống.

Cuối mùa đông năm ấy, trong một lần tiến cung, công chúa Xa Mị ôm tay hoàng hậu khóc lóc kể về việc phò mã càng ngày càng lạnh nhạt với mình, lúc nào cũng chỉ biết mải mê chè chén, trêu hoa ghẹo bướm bên ngoài. Hoàng hậu tỏ vẻ không hài lòng, nhưng lại khuyên nàng chịu đựng. Thái tử Xa Lý trước nay quý em gái như ngọc như ngà, nghe xong chuyện thì vô cùng phẫn nộ, lập tức ra lệnh cho phủ tướng quân mười ngày sau đưa phò mã Chiêu Cát đến chiến trường tây nam nhập ngũ, dần dần tu dưỡng tính tình.

Hoàng hôn lộng gió, cuốn theo đôi ba hạt tuyết lác đác cuối mùa điểm tuyết nền trời. Ánh tà dương hiu hắt lặng lẽ nhuộm một màu hồng nhạt lên lớp tuyết dày, phủ lên cả không gian một vẻ ảm áp yên bình khó tả, khiến hai chiếc bóng đang ung dung đi dọc bờ sông kia chẳng mấy may quan tâm đến những cơn gió lạnh đang ào ạt lướt qua mình.

Gã ngoảnh đầu nhìn nàng, ánh mắt dào dạt sóng tình. Nàng mỉm cười nhìn gã, hai má ửng hồng, tựa như màu hồng của đất trời là từ nơi ấy mà ra chứ không phải từ vầng dương phía cao kia. Gã bước một bước, nàng theo một bước, cứ men theo dấu chân gã mà đi suốt một đoạn đường dài.

“Phò mã dẫn ta đến chỗ vắng vẻ này là để làm điều xằng bậy gì chẳng?” Nàng ngọt ngào hỏi gã.

“Công chúa đã mong chờ điều xằng bậy, vậy thì thần dù có thịt nát xương tan, thân vùi trong tuyết cũng phải cố chuyển những ý nghĩ trong sáng của mình thành xằng bậy để đáp lại lòng mong mỏi của người.” Không đợi nói đến hết câu, gã đã nhếch môi cười, kéo nàng vào lòng ôm hôn đắm đuối. Đến khi cả hai đều không còn thở nổi, gã mới buông nàng.

Ngón tay gã nhẹ nhàng mân mê dọc cổ nàng, cảm hơi ngẩng lên, khoé môi vẽ thành một nụ cười mờ ám.

“Thật ra muốn bậy bao nhiêu cũng có. Chỉ là nơi này đông không mông quạnh, không có gì che chắn, thần sợ công chúa không chịu được cảnh triển miên trong giá lạnh suốt đêm.” Gã ma mãnh nhìn nàng. “Còn nếu công chúa không ngại, chúng ta có thể lấy trời làm màn, lấy tuyết làm giường, dùng trăng sao chứng giám cho tấm lòng xằng bậy của thần.”

“Hừm.” Nàng hất mặt quay sang hướng khác.

“Mấy tháng trước thua nàng một ván cờ, đến nay vẫn chưa trả nợ cho nàng.” Vừa nói, gã vừa tháo cây sáo bầu giắt ở thắt lưng ra. “Khúc nhạc này ta phỏ cho nàng. Cả thế gian này chỉ có một mình nàng được nghe thôi đấy.”

Hai người ngồi xuống một tảng đá cạnh bờ sông. Nàng tựa đầu vào vai gã, nhắm mắt, dường như có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Ánh hoàng hôn đọng lại giữa mặt sông. Gió thổi vi vu, hoà vào tiếng sáo trầm da diết. Nàng nghiêng đầu cười nhìn gã, uyển chuyển đứng dậy, trút bỏ lớp áo khoác ngoài. Những ngón tay thon dài trắng muốt thoát cái như hoá thành hoa, theo từng nhịp sáo du dương mà đung đưa cùng nắng nhạt. Khi e ấp, khi rực rỡ, từng cái xoay người, từng cái liếc mắt đều khiến người ta say đắm đến ngẩn ngơ.

“Phò mã, điệu múa này là món quà ta tặng chàng trước khi ra trận.” Nàng nghiêm trang nói. “Hứa với ta, sau này dù ta có chết chàng cũng không bỏ cuộc.”

Gã khóa đôi môi nàng lại bằng một nụ hôn.

Sáng hôm sau, gã lên đường.

Thế gian có thứ hạnh phúc nào mà không cần phải đánh đổi ít nhiều?

Một trong những nỗi sợ lớn nhất của cuộc đời Chiêu Cát là để cho người phụ nữ mình yêu bị tổn thương. Thế nhưng suốt năm năm ròng, gã phải cắn chặt nỗi đau ấy mà để Xa Mị ở lại kinh thành. Gã biết rõ những gì sẽ xảy đến với nàng, nhưng lại không làm gì được cho nàng, chỉ có thể dùng năm năm tràn ngập hận thù, nhục nhã, đau đớn ấy nung nấu thành sức mạnh. Đến lúc cần, thì huỷ diệt.

Xa Mị dùng thái độ nửa xa nửa gần đối xử với Xa Lý. Như yêu, lại giống không yêu. Vừa khuất phục, lại vừa như phản kháng. Lúc hắn tưởng đã có được trái tim nàng, nàng lại đẩy hắn ra. Lúc hắn tức giận cùng cực vì nàng, nàng lại để hắn cảm giác được thật ra nàng cũng quan tâm đến hắn. Mỗi nụ cười, mỗi giọt nước mắt của nàng đều nhằm mục đích khiến hắn luôn nuôi hy vọng, luôn sẵn sàng làm mọi việc để khiến nàng tự nguyện ngã vào lòng hắn.

Hắn cho phép nàng mở cửa hàng, cứ nửa tháng một lần lại nhập vải vóc, thổ sản từ những bộ tộc lân cận về bán cho giới quý tộc trong thành mà không cần phải qua những đợt kiểm tra gắt gao như các thương nhân khác. Những lúc nàng giả vờ vô tình hỏi những chuyện chính trị, ngoại giao, hắn cũng không ngần ngại giảng giải cho nàng. Nàng góp ý mấy câu, hắn liền nghĩ nàng lo lắng cho tương lai của hắn, hay đơn giản chỉ là tò mò việc của đàn ông. Dù sao hắn và nàng cũng là anh em cùng một mẹ, địa vị của hắn ảnh hưởng trực tiếp đến địa vị của nàng, nên hắn không nghi ngờ gì về việc nàng muốn can thiệp một chút vào việc của hắn trong triều.

Hoàng hậu ngày ngày đều nghe những lời tử tế của Xa Mị, càng lúc càng lo sợ đại hoàng tử lật ngược thế cờ, nhiều lần âm thầm cùng Xa Lý bàn cách diệt cỏ tận gốc, thu tóm quyền lực vào tay càng nhanh càng tốt. Tháng mười hai năm đó, người Nam Giao lại sai sứ giả đến La Sa. Nhờ vào mối quan hệ buôn bán giữa Xa Mị và anh họ người sứ giả này, Xa Lý dễ dàng kết thân với ông ta, vừa thuyết phục vừa dùng tiền bạc, vũ nữ mua chuộc ông ta trở về đề nghị với thái tử Nam Giao ký một hiệp ước đình chiến bảy năm, đổi lấy cô công chúa út xinh đẹp vừa tròn mười sáu tuổi của La Sa. Thành công này khiến phụ vương hắn rất vừa lòng, đồng thời cũng khiến một vài quan lại thức thời chạy sang phe hắn, giúp hắn phần nào cân bằng lực lượng với hậu thuẫn của đại hoàng tử và phe hậu.

Tuy hắn đã có được sự trọng dụng của phụ vương trong việc triều chính, nhưng dấu sao vụ án mưu phản của đại hoàng tử năm ấy cũng là do hắn thông qua pháp sư xuyên tạc sự thật, nên hắn vẫn cứ canh cánh trong lòng. Mối lo ấy càng lớn dần khi một ngày họ phụ vương hắn đi ngang qua biệt viện, vô tình nghe được tiếng đàn của phế hậu, nhớ lại tình vợ chồng hai mươi mấy năm với bà ta mà cho phép bà ta rời biệt viện. Mẫu hậu hắn vừa ghen tuông, vừa căm hận chuyện xưa nên tình cảm đối với phụ vương hắn càng ngày càng giảm. Trong triều lúc này lại có một số người nương theo chiều gió, tâu lên việc minh oan cho đại hoàng tử, khiến mẹ con hắn cảm thấy tình hình càng lúc càng bất lợi. Cuối cùng, họ chọn cách tàn nhẫn nhất để bảo toàn địa vị: đầu độc phụ vương hắn dần dần, khiến ông ta chết khi chưa kịp ra chiếu đổi ngôi thái tử.

Trong năm năm đằng đẳng ấy, Chiêu Cát chỉ trở về kinh thành duy nhất một lần vào lễ tang thái hậu. Gã gặp qua Xa Mị, nhưng không tiện trò chuyện với nàng nhiều, chỉ để lại một vỏ rượu ngon, ngắt một nhánh hoa ban trắng đang nở rộ đặt bên chậu hoa súng trước cửa phòng nàng trước khi trở về doanh trại. Vỏ rượu ấy đã an ủi trái tim nàng suốt những ngày tháng không có gã.

Khi đã dần thân sâu vào âm mưu tạo phản này, tiếp xúc với mạng lưới chằng chịt mà nàng sắp xếp, gã mới lơ mơ nhận ra người nhen nhóm ý tưởng tày trời ấy đầu tiên thật ra không phải gã, mà chính là nàng. Chẳng qua kế hoạch của nàng nếu không có gã sẽ vất vả hơn, khó khăn hơn, và mạo hiểm hơn. Đôi lúc trong lòng gã cũng đầy mâu thuẫn. Gã vừa cảm thấy hạnh phúc vì có thể trở thành cây cao bóng cả để nàng nương tựa, vừa cảm thấy người con gái đang ngồi trong chốn cấm cung bảy mươi tính kế kia sao mà

xa lạ. Dù vậy, sự khó chịu ấy cũng không tồn tại lâu trong gã. Gã vì nàng mà tạo phản, nhưng lý tưởng của gã lúc tạo phản cũng không phải chỉ vì mình nàng, mà còn vì những mộng ước trước giờ gã không làm được khi không có quyền lực trong tay. Suy cho cùng, không ai có thể trách ai.

Xa Lý lo sợ chân tướng vụ án xưa bị tra ra, bèn cho sát thủ bắt cóc đại hoàng tử ra khỏi biệt viện để giết đi, không ngờ trên đường lại bị một nhóm người bí ẩn cướp lấy đại hoàng tử mang đi mất. Không giết được đại hoàng tử, hắn đành chuyển sang dùng pháp sư để gieo vào lòng phụ vương hắn ý nghĩ đại hoàng tử bỏ trốn để dấy quân tạo phản. Phụ vương hắn sức khỏe suy sụp, càng lúc càng trở nên đa nghi, nên tuy bề ngoài có vẻ tiếp thu ý kiến của pháp sư, nhưng trong lòng ông ta lại không tin ai cả.

Đại hoàng tử không rõ tung tích, lại không có động tĩnh gì, khiến mẹ con Xa Lý lo lắng không yên. Trước khi có bất trắc xảy ra, hắn quyết định tăng liều lượng độc dược trong thuốc trường sinh của phụ vương hắn, đồng thời bí mật điều động binh lực về kinh thành, phòng khi có việc phải dùng quân sự. Chưa đầy nửa tháng sau, phụ vương hắn lên cơn hấp hối.

8. Chương 8: Lửa Và Hoa

Thiên điện, hoàng cung,

“Phụ vương, người cố uống một chút thuốc đi!” Xa Mị ngồi bên giường, ân cần đóng vai một người con hiếu thảo.

“Ta không muốn uống!” Quốc vương gắt lên, vừa nói được mấy tiếng lại ho sù sụ. “Tại sao các người luôn ép ta? Các người muốn gì?”

Mấy ngày trước có một ngự y nhân lúc bắt mạch đã lén nói với ông ta thuốc trường sinh có vấn đề. Tuy trước giờ ông ta đã từng nghe điều ấy không chỉ một lần, nhưng ông ta luôn bỏ ngoài tai, chỉ tin tưởng pháp sư. Mãi đến khi cái chết cận kề, ông ta mới suy nghĩ lại. Chỉ là giờ đã không còn kịp nữa.

“Các người muốn giết ta để soán ngôi?” Ông ta hung hăng chỉ tay vào nàng.

“Phụ vương nghĩ quá nhiều rồi.” Nàng nhìn người mình từng gọi hai tiếng ‘phụ vương’ này bằng ánh mắt thần nhiên.

Từ lúc sinh ra, ông ta chưa bao giờ đối xử tốt với nàng. Lúc nhỏ thì bỏ mặc nàng trong biệt viện tự sinh tự diệt. Lớn lên một chút, biết nàng từng bị đại hoàng tử mưu hại, ông ta cũng không truy cứu. Vì Xa Lý, ông ta không ngần ngại bức nàng làm chuyện loạn luân, còn dự định ép nàng đi tu để không để lộ ra chuyện xấu hổ kia. Tình cha con ư? Nàng chưa bao giờ có!

“Người đâu, mang công chúa Xa Mị ra ngoài chém!”

Thế nhưng ngoài cửa lại không có bất kỳ cung nữ, hoạn quan, hay thị vệ nào bước vào. Tất cả những kẻ đứng gác xung quanh nơi này đều đã bị thay bằng người của Xa Lý. Hay nói chính xác hơn, là người do Chiêu Cát bí mật huấn luyện ở biên giới tây nam, lợi dụng việc buôn bán của nàng để trà trộn vào thành, rồi thông qua nàng mà làm việc cho Xa Lý.

“Nhi thần không quấy rầy phụ vương viết di chiếu nữa.” Nàng bước đến cửa sổ, thư thả ngồi hóng mát.

Lúc di chiếu được viết xong, ông ta cũng trút hơi thở cuối cùng.

Xa Lý nhận được tin quốc vương qua đời bèn tức tốc đến cung điện của ông ta, dinh ninh đã có Xa Mị lo việc đảm bảo ông ta viết di chiếu theo ý mình nên cũng không lo lắng lắm. Nào ngờ lúc đến nơi, Xa Mị và di chiếu đều chẳng thấy đâu.

Ngày hôm sau, trong cung tổ chức phát tang, đồng thời tuyên bố Xa Lý là người kế thừa ngôi vị. Lúc này, lực lượng của đại hoàng tử án binh bất động bấy lâu mới nổi lên, mà phe của họ lại vừa có di chiếu truyền ngôi cho đại hoàng tử, vừa có một nhân chứng vô cùng đáng tin cậy: công chúa Xa Mị – em gái của đương kim thái tử Xa Lý, người lẽ ra phải đứng về phía anh ruột của mình.

Hai bên giao chiến ròng rã suốt hơn hai tháng. Tuy lực lượng của Xa Lý vượt trội hơn, nhưng cũng phải hao tổn khá nhiều binh tướng mới dẹp yên được phe phái của đại hoàng tử.

Trong suốt quá trình tranh chấp ấy, phần binh lực của gia đình Chiêu Cát đứng một bên, không hề tham gia giúp sức phe nào, lấy lý do chưa rõ ai mới là người thật sự được chỉ định nối ngôi. Đại hoàng tử từng định dùng Xa Mị làm con tin để uy hiếp Chiêu Cát mang quân đến giúp, nhưng việc cơm không lành canh không ngọt giữa công chúa và phò mã năm năm trước cả nước ai cũng biết, nên hẳn thấy kế hoạch ấy không khả thi, đành chỉ dùng Xa Mị như tấm thẻ bài chứng tỏ sự danh chính ngôn thuận của mình với dân chúng và quan lại trong triều. Lúc đại hoàng tử và vây cánh của hắn bị Xa Lý mang quân tiêu diệt, Xa Mị lại một lần nữa đột nhiên biến mất.

Lúc bấy giờ, Chiêu Cát mới chính thức khởi binh. Lấy danh nghĩa của đại hoàng tử và Xa Mị, tiêu diệt phe Xa Lý. Giờ đây đại hoàng tử đã không còn, Xa Lý lại bị gán tội là phản tặc, dĩ nhiên người được tôn lên ngôi dưới lá cờ của quân Chiêu Cát chính là Xa Mị. Lịch sử La Sa cũng không phải chưa từng có nữ vương. Chỉ là bóng dáng vị nữ vương ấy quá mờ nhạt, nên từ lâu người đời không còn nhắc đến mà thôi.

...

La Sa nội chiến liên miên, nhưng Nam Giao lại không tiện thừa nước đục thả câu vì trước đây đã kí hoà ước bảy năm, hơn nữa tân vương của Nam Giao lúc này lại đang say đắm người vợ xinh đẹp xuất thân là công chúa út của La Sa. Đây mới là mục đích chính của Xa Mị ngày ấy khi giúp Xa Lý tiếp cận người sứ giả kia.

Quân đội của Xa Lý sau khi chống lại đại hoàng tử đã bị thiệt hại khá nhiều. Vì vậy, dù lực lượng của Chiêu Cát không lớn lắm, nhưng khả năng chiến thắng cũng khá cao. Buổi sáng trước khi tấn công vào kinh thành, Chiêu Cát sai người đưa Xa Mị đến lánh ở một ngôi đền ở lưng đồi, thuộc vùng ngoại ô ít người lui tới. Xa Mị thấy phần thắng vẫn chưa chắc chắn, sợ Chiêu Cát gặp nguy hiểm, nên mang toán quân cận vệ của mình trao cho Chiêu Cát, chỉ giữ lại một số tử sĩ theo mình đến đền thờ.

Tối hôm ấy, Chiêu Cát dẫn quân tiến đánh kinh thành. Cuộc chiến diễn ra thuận lợi ngoài sự mong đợi của gã. Quân của Xa Lý chiến đấu rời rạc, chẳng mấy chốc đã bị đánh cho tan tác. Chiêu Cát tiến vào hoàng cung, thu được ngọc ấn rồi thì sai người bắn ba phát pháo hoa lên trời báo tin cho Xa Mị. Vừa nhìn ánh pháo hoa, gã vừa tưởng tượng ra gương mặt hạnh phúc của nàng.

Thế nhưng một tin tức khác lại làm niềm vui của gã nhanh chóng tan đi: Không ai thấy bóng dáng Xa Lý. Xác không thấy, người lại càng không.

Nghe đâu, hắn đã biến mất trước cả lúc quân lính đánh vào thành.

...

.

.

Xa Mị ngồi bên cửa sổ, mê mẩn nhìn những ánh pháo hoa rực rỡ toả ra giữa nền trời.

Lửa nổ thành hoa...

Nàng đợi những tia pháo hoa ấy đã năm năm rồi. Không, thật ra, nàng đã đợi nó hơn hai mươi năm tồn tại trên cõi đời này.

Một cơn gió mạnh mang theo mùi máu thối qua. Ngoài sân, lá đổ ào ào.

Tiếng chém giết thưa dần, rồi lại thưa dần....

Cuối cùng, chỉ còn sự yên lặng đáng sợ bao trùm tất cả.

“Đôi ta yêu nhau, đợi đến tháng năm hoa lau nở,

Đợi mùa nước đổ cá về,

Đợi chim tăng ló hót gọi hè.

Không lấy được nhau mùa hạ, ta sẽ lấy nhau mùa đông.

Không lấy được nhau thời trẻ, ta sẽ lấy nhau lúc góa bụa về già.”

Cùng với tiếng mũi kiếm bị kéo lê trên nền đá, tiếng hát ấy cũng càng lúc càng gần.

‘KỊCH’

Một mũi kiếm đâm máu chạm xuống bậc cửa.

“Yêu nhau, yêu trọn đời gỗ cứng

Yêu nhau, yêu đến chết không buông.” (*)

Giọng hát ấy, giờ đây đã ở ngay trước mặt nàng.

Chú thích:

(*) Câu cuối của bài hát mà Xa Lý hát có một số thay đổi so với nguyên tác “Tiễn dặn người yêu”

9. Chương 9: Bình Yên

Lúc Chiêu Cát tìm đến ngôi đền, chỉ thấy ngoài sân xác người la liệt, bốn bề lặng ngắt như tờ.

Máu...

.

.

.

Máu...

.

.

.

Máu...

Khắp nơi toàn là máu.

Con tim gã như bị hàng vạn lưỡi dao đâm tan nát đến không còn một mảnh. Gã điên cuồng chạy về phía phòng nàng, lớn tiếng gọi tên nàng. Thế nhưng gã gọi mãi, gọi mãi, vẫn chỉ có thanh âm của chính mình vang vọng giữa màn đêm.

Con đường dưới chân gã là một vệt máu dài. Vệt máu ấy dẫn đến đâu, phần lí trí còn sót lại trong gã tan đi đến đâu.

Gã sợ hãi.

Gã không muốn bước vào căn phòng ấy. Gã sợ phải nhìn thấy thân thể bất động của nàng. Sợ phải nhìn thấy một đôi mắt nhắm nghiền. Sợ phải nhớ đến khoảnh khắc lúc sáng, khi nàng vì lo cho gã mà nước mắt ngấn dài, ép gã mang theo đội quân cận vệ của nàng để phòng thân.

...

“Mị...” Gã bước vào căn phòng với cánh cửa mở toang, run run gọi tên nàng.

Dưới ánh nến le lói như chực tắt, gã nhìn thấy nàng ngồi bên cửa sổ, đầu gục vào tường, giống như vừa mới đó không lâu vẫn còn ở đấy ngắm pháo hoa.

Áo nàng... áo nàng nhiều máu quá...

Gió thổi, mây tan. Ánh trăng vàng vạc đáp xuống bên thềm, phủ lên những phiến lá khô rải rác nơi bậc cửa một màu vàng óng ánh.

“Công chúa, đừng ngủ nữa, trả lời ta đi, đừng dọa ta nữa được không...”

“Phò mã, chàng đến rồi sao? Ta chờ chàng lâu quá.”

“Ta đến rồi. Có ta ở đây, đừng sợ.”

“Ta đau quá...”

“Không sao đâu, để ta băng bó cho nàng. Đắp thuốc một chút, cố chịu đau một chút sẽ không có việc gì. Tin ta đi, đừng sợ.”

“Ta đau quá... ta sợ lắm... Phò mã, chúng ta sắp có con rồi, ta không muốn chết...”

“Vết thương hơi sâu nên mới đau như vậy, đừng nghĩ về nó nữa sẽ bớt đau thôi, không có việc gì đâu. Nàng hãy nghĩ về con của chúng ta đi. Sáu tháng nữa là nó ra đời rồi, chúng ta phải tìm cho nó một cái tên thật đẹp.”

“Ta... ta không nghĩ được. Phò mã, đầu ta choáng váng quá...”

“Ừm, vậy thì đừng nghĩ nữa. Hay là nàng kể ta nghe lúc này nàng giết Xa Lý thế nào đi.”

“Xa Lý... Xa Lý bị thương sẵn rồi.”

“Ừm.”

“Hắn cũng không ngờ chàng từng dạy võ cho ta, nên ta mới thừa cơ đánh lên.”

“Công chúa của ta giỏi quá.”

“Hình như ban đầu... hình như ban đầu hắn cũng không nỡ ra tay, nhưng sau đó hắn thấy chiếc găng tay ta may cho con của chúng ta nên hắn... hắn... Phò mã, ta đau quá...”

“Lại đau rồi? Vậy mau nghĩ về ta đi. Nói cho ta biết, tại sao nàng lại thích ta?”

“Ta... ta chưa nói với chàng, lúc này ta đã viết một bản chiếu thư... truyền ngôi lại cho chàng. Nếu lỡ như...”

“Nàng đã bị thương như vậy mà còn viết chiếu thư để làm gì? Ta cần thứ đó sao? Chẳng lẽ đến giờ nàng vẫn không tin ta?”

“...”

“Xa Mị, đừng ngủ, nàng còn chưa trả lời ta. Nàng nói đi, tại sao nàng thích ta.”

“Ta... ta... ta mệt lắm. Lát nữa nói được không?”

“Không được, ta muốn biết ngay bây giờ.”

“Chàng... cho ta sờ đầu trọc của chàng cái đã.”

“Đây, nàng sờ đi, ở đây lóng nhát này. Mà nàng thích ta để trọc sao?”

“Sờ vui lắm, sau... sau khi xuất ngũ chàng tiếp tục cạo nha.”

“Được rồi, nàng thích thì ta cạo, nhưng nàng phải trả lời câu hỏi của ta trước đã. Tại sao nàng lại yêu ta?”

“Hôm ấy... hôm ấy ta đứng trên lầu cao, nhìn thấy chàng từ cung thái hậu đi ra. Trời bắt đầu mưa, nhưng mà chàng lại không chạy tìm chỗ trú. Chàng đứng dưới cây lựu, vừa vươn tay hái quả vừa nhoẻn miệng cười. Ta... từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có thể cười vui vẻ được như chàng. Đột nhiên... đột nhiên ta nghĩ nếu lấy chàng, sống bên chàng, dù chúng ta không... không yêu nhau, mỗi ngày chỉ cần thấy chàng cười, ta cũng sẽ thấy rất vui.”

“À à, thì ra công chúa đã si mê thần từ sớm.”

“Phò mã...”

“Công chúa lại định thổ lộ gì với thần?”

“Đến giờ ta mới hiểu, sau tất cả những sóng gió kia, ta vẫn sống... là để gặp được chàng.”

“Ừm, giờ nàng đã có ta rồi, công chúa.”

“Nên... ta... ta nhất định sẽ không bỏ lại chàng. Chàng đừng sợ.”

“...”

“Phò mã, chàng đừng sợ...”

“Nếu nàng mệt thì cứ ngủ một chút đi. Ta sẽ không sợ, ta sẽ ở đây che chở cho nàng.”

...

Gió khẽ xôn xao giữa màn đêm thăm thẳm.

Ngoài thềm, một đợt lá nữa lại rơi.

——THE END——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-no-thanh-hoa>